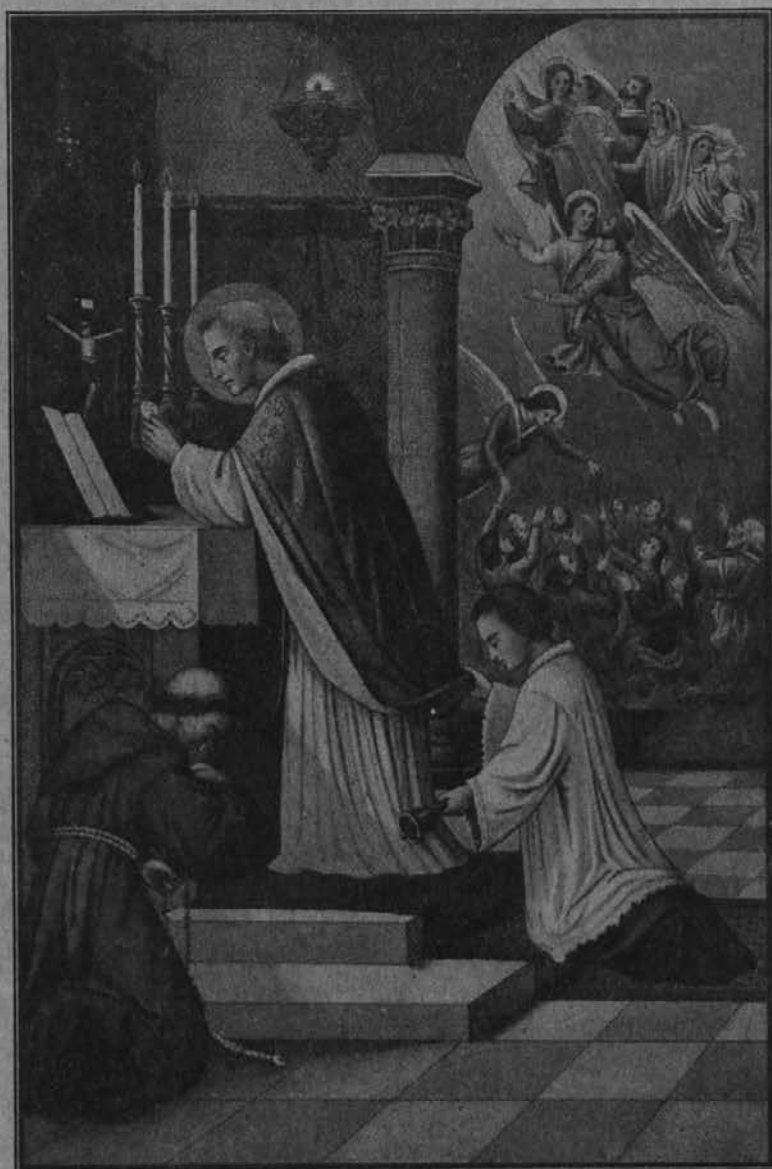

AVE MARIA

ŠTEV. (NO.) 21. 22

OCTOBER 30th 1920.

LETO (VOL.) XII.

AVE MARIA.

Izhaja vsako drugo soboto
Published every second Saturday by
FRANCISCAN FATHERS
in the interest of the Order of
St. Francis.
1852 W. 22nd PL. CHICAGO, ILL.
Naročnina \$2.00 na leto. — Subscription
Price \$2.00 a Year.

Published and distributed under permit
(No. 650), authorized by the Act of Oct.
6, 1917, on file at the Post Office of
Chicago, Ill. By order of the President,
A. S. Burleson, Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20,
1919, at the post office at Chicago, Ill.,
under the Act of March 3, 1879. Accep-
tance for mailing at special rate of Oct.
3, 1917, authorized October 25, 1919.

V ZALOGI "AVE MARIA" IMA- MO SLEDEČE KNJIGE:

MOLITVENIKI.

Večno Molitev	\$2.00
Kruh življenja	\$2.00
Molitvenik	\$1.00
Molitvenik Ave Maria	\$1.00
Bodi moj naslednik	\$2.00

NABOŽNE KNJIGE.

Dekletom: krščansko življenje	50c
Fantom krščansko življenje	50c
Roža sveta, povest	\$1.00
Vodnik marijanski	\$1.00

PODUČNI SPISI.

Naša država	50c
Zelišča v podobah	50c
Zdravilna zelišča	50c
Ne v Ameriko	\$1.00
Knjiga o lepem vedenju	\$2.00
Geometrija	1.00
Kubična računarica	35c
Vojska na Balkanu	\$1.50
Vojska na dalnem vzhodu	1.50
V verinjaku, spodobami	75c
Dojenček, njegovo negovanje in prehrana	50c
Francoska slovnica	50c
Grška slovnica	50c
Slovarček slovenskega in nem- škega jezika	50c
Nauk o serviranju	75c
Kako se pišejo pisma	75c

POEZIJE

Iz moje celice M. Elizabeta	1.00
Cvetje na poti življenja	1.00
Iz evstik, poezije	1.00

Gregoršič poezije	\$1.00
-----------------------------	--------

POVESTI IN ROMANI.

Bitka pri Visu	\$1.00
Bojtek	25c
Boj in Zmaga	50c
Darovana zgodovinska povest	75c
Dane, A. Rape, povesti	1.00
Don Krištof iz lamanke	35c
Dore, povest	1.00
Genoffefa	35c
Sv. Ciril in Metodu ob 1025 let- Sv. Cirilu in Metodu ob 1025 letnici	50c
Sosedov sin	75c
Skrišnost Najdenke	45c
Svojemu narodu	50c
Slovenska Talija	25c
Ikonija	35c
Iz dnevnika malega poredneža	1.00
Josip Jurčičevi spisi	1.15
Junaštvo in Zvestoba	1.50
Na valovih južnega morja	35c
Narodna Biblioteka	1.00
Marijina otroka	50c
Mlada mornarja	35c
Ribičev sin	25c
Rudeča in bela vrtnica	50c
Roža sveta povest	1.50
Zločin v Sarajevu	50c
Zvesti sin	50c
Zbirka narodnih pripovedek	35c
Zlatokopi	50c
lata Knjiga Orlov	1.00
Zgodovna Slovenskega naroda	40c
Krištof Kolumb ali odkritje A- merike	35c
Korejska brata	50c
Kraljičin nečak	50c
Katoliški shod v Ljubljani 1913	2.00
Knjižica narodne založbe v Ce- lju	1.00
Krilanovi spisi	75c
Venec Slovenskih povesti	75c
Vstajenje	50c
Večeri ob Lemanu	1.00
Vojska in Mir	75c

Val. Orožnovi spisi	50c
Peter Barborič	1.00
Prst Božji	50c
Petelinov Janez	1.00
Povesti Dr. Tavčarja	1.25
Po cesti in stepi	75c

FRANCIS D. NEMECEK

FOTOGRAF

Se priporoča Slovencem

1439 W. 18th St. Chicago, Ill.

Telephone: Canal 2534

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti
svoje sorodnike iz stare domo-
vine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR

slovenski javni notar
v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:
"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,
CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK

veliko stori za "Ave Maria" in
"Edinost". On je zastopnik za
ta dva lista. Rojaki, ali ne mis-
lite, da tak mož zasluži, da ku-
pujete pri njem. — On ima

Veliko zalogo obuval

Zanesljiva in točna postrežba
607 St. Clair Ave.

CLEVELAND, OHIO.

Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10 ure zjutraj do 8 ure zvečer. Ordinira tudi izven določenih ur po
dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays

2399 SILVER STREET, BROOKLYN, N. Y.

ŠTEV. (NO.) 26.

OCTOBER 30th 1920.

LETO (VOL.) XII.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.00 za Evropo \$3.00

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.00 za Evropo \$1.50

List v obrambo sv. vere med Ameriškimi Slovenci.

Nekoliko prijateljskih besed.

VICE SO, to je nauk sv. katoliške cerkve. Ko človek umrje je samo dvoje mogoče: Ali je srečno končal pot svojega življenja, srečno izvojeval boj za kono večnega plačila, ali pa je izgubil igro svojega življenja, bil premagan in izgubil svojega Boga. Življenje je samo poskušnja, ki naj odloči našo večnost.

Toda vemo, da je Bog neskončno svet. Vemo, da so nebesa kraj neskončne čistosti in neskončne lepote. Vemo pa tudi, da je človeška slabost velika, da je silno težko biti čist in svet.

Dalje vemo, da moramo za vsak greh, ki ga storimo, zadostiti neskončni božji pravici. Da, po zakramentu sv. pokore nam Bog odpusti večne kazni, vendar pokora za greh ostane, zadoščenje ostane.

Dokler človek živi, vemo, da gospoduje neskončno usmiljenje. Bog nam odpušča naše grehe, se daruje za naše zadoščenje pri sv. maši. Ko pa umrjemo, tedaj pa moramo stopiti pred sodni stol neskončne božje pravičnosti.

Vendar je usmiljenje božje tudi za to sodbo pripravilo še en drug kraj, — vice, kjer se morejo duše kakor zlato v ognju očistiti, da morejo zadostiti božji pravici za vse ostale častne kazni in se tako očistene in spravljene združiti z večno ljubeznijo in Svetostjo, z Bogom v nebesih.

STRAŠNI KRAJ so te vice. Iz naukov svete vere vemo, da morajo tukaj duše nezmerno trpeti. Da, trpljenje v vicah se razločuje od trpljenja v peklu samo s tem, da vice niso večne, temveč samo začasne.

Način trpljenja v vicah, kaj in kako duše trpe v vicah, tega ne vemo. Vemo pa, da je trpljenje strašno.

Ljubezen je življenje duše. Da je v vicah za duše izguba ljubezni, če tudi samo za čas, strašna.

Že njih čutno trpljenje se ne da primerjati z nobenim zemeljskim trpljenjem. Zraven pa še neustraena žeja po Bogu, ki ga vendar z vsemi močmi ljubijo, se jim še skriva. Kaj čuda če se jim iz dna trpeče in ljubeče duše izvija pretresljiva prošnja: "Usmilite se nas!"

Vzemimo še majhne primere iz življenja: Dete ljubi mater. Naj gre mati z doma, kako neutolažljivo joka to dete za svojo materjo! Kako nas njegov klic gane: "Mama, mama!"

Ljubeči mož ljubi ženo. Smrt mu jo je pokosila. Kako se mu trga srce, ki stoji ob njenem grobu in vidi, da jo je izgubil. Ali če mati zgubi sina itd.

Če že ta mala telesna ljubezen tako britko čuti izgubo osebe, kako mora še-le strašno boleti dušo izguba večne, neskončne Ljubezni! Neki pisatelj primerja muko duše v vicah muki ribe, ki je padla na suho.

USMILITE SE NAS! Usmilite se nas, vsaj Vi prijatelji naši, ker roka Gospodova nas je zadela!" To je klic, katerega nam sveta cerkev ponavlja cel mesec november, zlasti pa 2. novembra.

Sicer smo že letos praznovali državni praznik "spomin ranjkih," na dan kinčanja grobov, 30. maja. Vendar to je bilo samo "kinčanje" grobov, ni pa bil to dan **molitve** za ranjke.

Nauk sv. cerkve je, da moremo pomagati vernim dušam v vicah z molitvijo in dobrimi deli, zlasti pa z daritvijo sv. maše in odpustki.

CELI MESEC NOVEMBER je posvečen spominu naših ranjkih. Cel mesec nas sv. cerkev vabi, da pridno molimo za nje, da opravljamo za nje dobra dela, sprejemamo za nje sv. zakramente, skušamo za nje dobiti odpustkov, darujemo za nje sv. mašo.

Sv. cerkev silno želi, da bi storili veliko za naše ranjke ta dan, ki je za to določen. Zato je dovolila da se sme vsak duhovnik 2. novembra, opraviti tri sv. maše, dovolila je posebne popolne odpustke tolikrat kolikrat kdo obišče župno cerkev 2. novembra in dovolila veliko drugih odpustkov za ta mesec.

ZATO PRIJATELJ, ti veruješ v občestvo svetnikov, veruješ, da so vice, veš, da imaš v večnosti veliko onih, katere si ljubil v življenju, kaj si pa ti že storil, ali še boš za svoje ranjke? Ali je tvoja ljubezen do njih samo paganska ljubezen? Ljubil si jih dokler so bili živi. Okrasil si grob z rožami, ki so brez pomena, — in tu je tvoja ljubezen nehala.

Če je bila to, nikar! "Bodite usmiljeni pa boste usmiljenje dosegli!" če ti ne boš usmiljen do drugih, tudi ti ne boš usmiljenja dosegel, ko boš morda prav kmalu v večnosti, v vicah.

Ti pozabljaš na svoje stariše. Tvoji otroci bodo tebe! Tvoja ljubezen do ljubljanih prijateljev se je nehala pri grobu, tudi ljubezen tvojih prijateljev do tebe se bode tam nehala.

Doma so nas naši stariši lepo učili moliti za ranjke. Pokopališča so najraje naredili okrog cerkve. Vsaki večer so nas z malim zvonom po angelskem češčenju prosili za en očenaš za verne duše v vicah. Če smo se udarili ali spekli, so nas naučili, da smo takoj darovali bolečine za duše v vicah itd.

Kako pa vi, Ameriški stariši, učite svoje otroke moliti za ranjke? Stariši, če hočete, da bodo Vaši otroci molili za Vas, ko boste vi v večnosti, naučite otroke to v svojem življenju, izza mladega. Naj otroci pogosto čujejo molitev za vaše stariše. Ko imate sv. mašo za nje, naj gredo otroci v cerkev. Ti starišem, tvoj otrok tebi!

Splošno: "Bodimo usmiljeni do naših ranjkih in usmiljenje bomo dosegli, ko bomo mi ranjki."

POZOR! Društva Najsvetejšega Imena, društva Krščanskih Mater, kakor tudi druga cerkvena društva opozarjamo na dolžnost, katero imajo, da poskrbe za mesec november letno sv. mašo z "Libera" za svoje ranjke člane oziroma članice. To naj pa naredijo le mogoče na tak dan, ko se bode tudi članstvo moglo kolikor mogoče korporativno udeležiti te sv. maše. Jako priporočamo društvom, da bi pri tej sv. maši šli tudi k sv. obhajilu.

Katoliška društva morajo biti nekaka naša zavarovalna društva za večnost. Mi skušamo poskrbeti za svoje sorodnike z raznimi smrtnimi podporami, ne pozabimo poskrbeti tudi za se, za čas, ko bomo najbolj potrebovali pomoči za večnost. Naj bi se pri cerkvenih društvih zlasti na to gledalo, da se temu primerno uredi in da si članstvo poskrbi za se za večnost.

"Vera je mati vse vede. Žezlo vede nosi Evropa le zato, ker je krščanska". —(De Maistre.)

Nihče ne taji Boga razun tisti, katerega bi veselilo, ako bi Boga ne bilo.

"Da je Bog, je tako očitno, da dvomim nad zdravo pametjo tistega, kateri ga taji," je rekel Cicero, najslavnejši rimski govornik pred Kristusom.

"Vprašaj živino, in učila te bo, in ptice neba, in naznanile ti bodo! Govori z zemljo in odgovorila ti bo, in pripovedovale bode ribe morja; Kdo ne ve, da je vse to storila roka Gospodova."—Job.

"Vera in nравnost sta najpotrebnejša

stebra občnega blaga. Kdor izpodkopa je ta mogočna stebra, ni pravi domoljub. Vsak pravi politik jih ljubi in časti, ista tako kakor vsak pobožen človek. Velikan si je njevo vpljiv na družinsko in občno srečo. Kaj nam daje varnost za naše imetje? za naše življenje? naše dobro ime? ako se vera loči od prisege?—(George Washington.)

Kdor misli, da veliko zna, je znamenje, da nič ne zna.

"Brezbožnež, ki taji Boga in božji red, se sme po vsi pravici imenovati nesposobnež."—(Platon.)

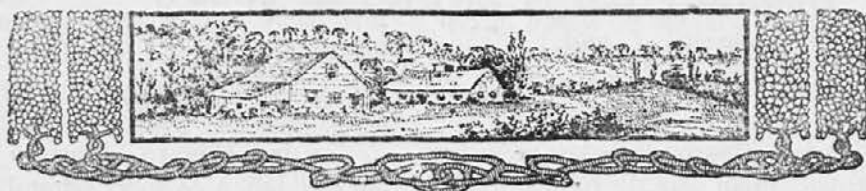
Očitno spoznavam in ponavljam, da človek brez prave norosti in more biti

brezverec.—(Bayl.)

"Brezverci, ki pri pogledu na čudovito stvarstvo nočejo pripoznati Boga, so veliko večji prenapeteži in bedaki, kakor so oni, ki trdijo, da človek ne more misliti." —(Diderot.)

"Bodimo prepričani, da je brezverec z ene strani čudovito botje, ki bi zaslužil da ga prištevamo med živali."—(Victor Hugo.)

V resnih trenutkih in kadar se bliža smrt, se brezvera ne more vzdržati. Krinka pada močni prostomislec pa izgine in se prikaže — spoznovalec božji."—(Volter.)

SPOMINI IZZA TEŽKIH DNI.

(1914. — 1919.)
(Dulje.)

Ksaver Meško:

NA POTI V JEČO.

Zdi se mi, da nisem čutil nič posebnega, ko mi je g. ritmojster javil, da sem njegov jetnik: ne presenečenja, še manj strah. Prišlo je, kar je itak moralo priti, sem si rekel.

“Tako gospod ritmojster. Dovolite le, da se nekoliko bolj oblečem.”

“Prosim, brez vse skrbi.”

“Ali smem vzeti kaj seboj?”

Iskal sem si potrebno. G. ritmojster in orožnik z nasajenim bajonetom sta mi sledila korak za korakom. Bila je pač njuna dolžnost, sicer je pa bil orožnik zelo vrl mož, menda Čeh.

“Brevir moram pač tudi vzeti.”

“Seveda smete.”

“Segel sem v žep. Noža nisem imel.”

“In nož?”

“Ga ne boste potrebovali.”

“Kak kos kruha ali kak drugi prigrizek tudi vzeti, gospod župnik”, mi je rekel in prigovarjal orožnik.

“Se bo že notri kaj dobilo”, je branil g. ritmojster, ki je, nervozen in lačen, komaj čakal, da bi šli.

“Zdaj ob treh, bo težko nekaj dobiti, g. župnik pa ni nič obedoval.” je ugovarjal orožnik.

“Pa vzemite, a brzo!” Spodaj v veži je jokala stara služkinja.

“Gospod kda! pridete nazaj?”

“Ne vem, ali sploh še pridem?” sem si mislil.

Orožniki in detektivi so med tem spravili tistih osem ovitkov na voz, ki nas je čakal pred cerkvijo, tudi mi smo sedli vanj; midva z gospod.

ritmojstrom zadaj, nama nasproti pa dva orožnika z nasajenimi bajoneti. Trije orožniki so jezdili za vozom. Gospod nadporočnik je izginil brez slovesa, da nisem vedel, kdaj.

Peljali smo se naravnost skozi mesto, po najbolj obljudenih ulicah, da si bi me, če bi bili ljudje blage volje, lahko zapeljali v določeni mi zapor po samotni ulici spodaj ob Dravi kjer ni bilo skoraj nikogar v vilo dr. Ghonovo. Povsod je bilo vse mirno, nikjer nič posebne ga, iz česar bi mogel sklepati, se je li zgodilo tam danes tudi kaj izrednega. Potem gori proti gimnaziji. Tam so orožniki vzeli zavoj in jih nesli na poveljništvo. Od tam do velikega novega “Park-hotela” kjer je g. ritmojster izstopil. Orožnikom je odzdravil na njun pozdrav, meni je pa pozabil. Nikaka sramota za me, upam, prej zanj. Od tam mimo mestne crekve, doli proti trgu: orožnika z nasajenimi bajoneti, vedno meni nasproti. Vendar smo se z znanci pozdravljali kakor sicer. Ravno pod cerkvijo nas je srečal nemški župnik iz Trebinja, dve uri od Beljaka, monsignor Wohlandt. Na potu k proštu je bil in je tam omenil: “Kako nobel se Meško po mestu vozi.” Prošt, ki je bil že obveščen kaj se godi na Peravi in Zilji, mu je raztolmačil, kakšna je ta noblesa. “Tako?” se je ustrašil monsignor. “Tedaj grem takoj domov, kdo ve, ali smo varni mi drugi?” Res niso bili, saj je tudi pred proštijo, kjer so bivali vendar samo odločno nemški duhovniki, stala nekaj dni straža, ki je pazila, kdo da prihaja v proštijo, kdo odhaja iz proštije.

Spodaj ob Dravskem mostu smo

zavili po ulici navzdol. Ustavili smo se pred hotelom “Tiger”. Hotel tretje vrste je bilo pred vojno. Lastnik je bil Lah, ki je ob izbruhu vojne ubežal v Italijo. Pa mu je država hišo zasedla in jo porabila v zapore.

Pri vratih nas je sprejel “poveljnik hišne staze” poddesetnik po činu, in nas spremljal v prvo nadstropje. Odprl je sobo.

“Tukaj morda?”

Tla sobe so bila vsa mokra, v enem kotu je bilo razstlano malo slame.

“Ali v taki sobi g. župnik vendar ne more bivati.” se je uprl orožnik. “Tudi zakurjeno ni, pa smo vendar narcčili štiri sobe.”

“Štiri sobe? sem posluhnil. Tedaj nisem sam?”

“Ni drugih. Sobe v drugem nadstropju so določene za vjete laške oficirje, ki jih privedejo po noči.”

“Poglejmo jih.”

Šli smo v drugo nadstropje. Ko maj smo prišli na hodnik, se odpro ene duri in iz ene sobice pogleda pravski cerkvenik Grafenaur, a naglo stopi spet v sobo in zapre duri.

“A ta je tudi tukaj?”

Bog mi odpusti grehe, a resnično sem se razveselil, da bo še kak znanec v bližini.

Šli smo po hodniku — res, precej ropotali smo, pa se odpro spet druga vrata. Iz sobe stopi g. dr. Ghon in vpraša precej nervozno: “Werden Sie mir keine Zigarretten bringen — ali mi ne boste prinesli cigaret?”

“Tudi ta,” sem se še bolj čutil.

Prišli smo do skrajne sobe.

“Morda tu?” je vprašal poveljnik in odprl. Soba je bila sicer suha, a brez postelje, samo slama na tleh.

"Postelje ni. Pogledajmo še druge," je spet odločil stražmojster. Romali smo na nasprotno stran hodnika in prišli smo do sobe števil. 1. "Tukaj je potelja. Tu bo ostal g. župnik."

"A ta je za laške oficirje."

"Marsch!" se je razjezil stražmojster, in komandant hiše je poparjen odšel.

"Oprostite, gospod župnik, preiskati bi Vas moral. A Vas ne bom. Le povejte in pokažite mi, kaj imate v žepih," je rekel orožnik, ko sva bila sama.

"To denarnico drugega nič."

Odprl jo je, pogledal v njo, vrnil mi jo je.

"Verujem Vam: Zdaj pa hišni red. Prepovedano je, hoditi k oknu, stati ob oknu, ali okno odpirati. Tudi iz sobe ne smete. Ako hočete iz sobe, pozvonite. In nič se žalostiti. Prepričan sem, da ste nedolžni. Ne boste dolgo tukaj, upam."

Segla sva si v roke.

"Hvala Vam, lepo sta skrbeli za me."

Salutiral je, in odšel.

Tako sem sam v celici, jetnik ...

Ne dolgo za tem je prišel v sobo mlad vojak, prinesel vrč vode in mi javil: "Gospod, v sobici zraven Vas je tudi en pater."

"Ta pater bo pa gotovo g. Trunk," sem pomislil.

V mraku je prišel spet in mi sporočil: "Gospod, pravkar so privedli še enega patra in enega civilista."

"Ali veste od kod?"

"Iz Šmohorja najbrž."

"Kakšna sta?"

"Pater je bolj majhen, rdeč."

"Nosi naočnike?"

"Da."

"G. Šturm bo."

"In civilist?"

"Velik močan, že bolj v letih."

"G. poslanec Grafenauer bo. Tako nas toraj imajo vse. . ."

Kmalu zatem sem res na hodniku zaslišal Sturmov glas.

"Tega siromaka pa tudi vedno preganjajo."

Rekli so nam, da bo prišla še tisti večer inšpekcija. Čakal sem nekaj časa, pa nikogar ni bilo. Zato sem

legel utrujen in kmalu zadremal. Kar zaslišim v spanju da se odpro duri, nekdo vstopi, za njim prižge nekdo žveplenko. Plašem po koncu in čisto v mnenju, da sem doma, zakličem precej odločno: Kdo je?"

"Wer sind Sie — kdo ste vi?" zakliče precej surov in kakor se mi je zazdelo, pijan glas. Poveljnik straže je med tem prižgal žveplenko. V nje ni luči sem zagledal ob vratih velikega nadporočnika.

"Župnik iz Marije na Zilji. Oprostite, spal sem že."

"A tako? Oprostite. Lahko noč."

In šla sta.

Sedel sem in mislil na sličan dogodek z rajnim prijateljem Medve-

dom. Bila sva v gostih pri Finžgarju, spala oba v eni sobi. A sem šel jaz spat pred Medvedom. Ta pride šele okoli polnoči. Jaz planem po koncu in misleč, da sem doma in je kdo vlomil v sobo, ker spim vedno zaklenjem, zavpijem "Kdo je?"

"Jaz, jaz, Medved," je naglo priznal prijatelj, a že zopet odpiral dveri in hitel iz sobe. "Zbal sem se, da imaš morda revolver in bi ustrelil" mi je priznal, ko sva se umirila.

Mislil sem na rajnega Toneta in ga blagoroval: "Tone, tebi je bolje v črne zemlje krili, kot nam pod svetlim solncem."

V teh mislih sem zaspal — prvo noč v ječi. . .

Oltar Matere božje, cerkve Sv. Štefana, Chicago, Ill.

Jezus in Marija zgled vdanosti v voljo božjo.

Rev. J. Plaznik.

Jezus je bil vedno zvest svoji prvi daritvi v templju, zvest do Kalvarije in do ponižanja v sveti hostiji; nikoli ni preklical svoje daritve, ampak jo le razširil. Svoje celo življenje je daroval v veselje in čast Očetovo. Njegovo življenje je bilo tako vdano v pokorščini, tako vdano v odvisnosti da je rekel: "Ničesar ne storim sam, ampak, kar dela Oče, delam jaz." "Moj nauk ni moj, ampak onega, ki me je poslal." "Jaz ne iščem svoje časti, ampak Očetovo."

Prišla je ura, da ga je Marija darovala v templju in ni se odtegnil. Šel je pred svoje morilce. Dal se je umoriti brez ugovarjanja. Večkrat je rekel: "Prišel sem, da storim Tvojo voljo, o Oče!" "Zdihnil je svojo dušo" prostovoljno.

To še ni bilo dovolj. Videl je, ko je bilo zadoščenje dopolnjeno, ko je v slavi, da je še lahko podložen, odvisen, da še lahko nadaljuje svojo daritev. Videl je, da še lahko časti svojega Očeta v najsvetejšem zakramentu, da bo ta daritev samo podaljšanje daritve v templju. Izvolil si je to daritev in tako se daruje neprestano.

Nauk je jasen. Ali nam bo kaj koristil? Da pripadamo Bogu in da smo odvisni od njega, to nam nalaga veliko dolžnost. Ali verujemo v njegovo nadvlado? Ali verujemo, da se razteza njegovo gospodarstvo čez našo dušo in telo, naše misli, čustva, besede in dejanja, vse naše blago, naše sorodnike in prijatelje? Ali verujemo, da se niti za trenotek ne moremo oprostiti njegovega gospodarstva, da mu nič ne uide? Da se nam nič ne zgodi, karkoli more vplivati na nas, naj pride od koderkoli, naj bo mala ali velika zadeva, da se ne zgodi brez njegove volje in le v ta namen, katerega ima Bog?

Ali pritrdimo vsemu, ker je vse božja volja, znak njegove vlade nad nami? Ali smo vedno vdani v voljo božjo? Ali se zavedamo, da živimo pred njegovimi očmi, v njegovi ro-

ki, v njegovi moči?

S kako težavo se vdamo v njegovo voljo! Kako se prizadevamo, da bi ji vsli!

Vsako prelomljenje njegovih zapovedi, vsak vpor proti njegovim namestnikom, vsako mrmranje proti temu, kar se nam prigodi, vsaka nepotrpežljivost je pregreha zoper njegovo vlado. Nemir, prevelika zaupnost v svetne reči, v sebe, vse to je napad na božje gospodarstvo, odrekavanje odvisnosti od njega. Z Marijino in Jezusovo pomočjo lahko popravimo vse, če vse darujemo Bogu, kar se nam primeri.

Vse te napake se še povečajo v onem, ki prejema sveto obhajilo, ker hoče Jezus s tem, da pride k nam, biti naše dušno življenje, glava našemu telesu, vodnik v življenju. Prihaja k nam, da znova poži vi svojo pravico do nas, da vtrdi svojo oblast.

Kako škoda, da nas še nima popolnoma v oblasti! Moramo se resno prizadevati, ker tu je prvi pogoj krščanskega življenja. Če se nam zde težave pretežke, obrnimo se k Mariji za pomoč.

Glej, kako sprejme Simeonovo prorokovanje! Kako hoče imeti pred očmi darovanje Jezusovo na križu! Kako hoče pozabiti sebe zavoljo otroka, kako se vda v voljo Božjo v vsaki stvari! Ko bo prišla ura, da dokaže svojo vdanost, tedaj bo Marija spremila Jezusa k žrtveniku. Stala bo pod križem, nevstrašena duhovnica, darovala s celim srcem preljubljeno daritev.

Če hočemo slediti Mariji, moramo gledati, kaj dopade njenemu Sinu, izpolnjevati njegove zapovedi, sprejeti navdihovanje Njegovega svetega Duha, sodelovati z milostjo božjo in častiti svojega Gospoda. Vse te našteje čednosti lahko zaznamujemo z eno besedo, ki pomeni več, kakor darovi in čednosti — vdanost, zaupno, otroško, popolno v voljo božjo.

Glej! Jezus se vda v voljo očetovo v življenju in smrti; Marija se odpove vsej materinski pravici, Simeon je pripravljen umreti, kakor Bog hoče.

"O moj Bog, bodi edini gospodar mojega bitja, mojega življenja, vsega, kar imam, svetnega in duševnega. Tebi izročim vse in popolnoma. Od sedaj hočem živeti le odvisen od tebe, biti previden, da si ne prilastujem tvojih pravic, da ne vzamem nazaj, kar sem Tebi dal!"

Če popolnoma razumeš to skrivnost in raynaš vedno vdano v voljo božjo, tedaj boš spoznal, da ne lastuješ ničesar. Svetne stvari niso naše; Bog jih je dal, Bog jih lahko vzame. V duševnem oziru ne lastujemo ničesar. Talenti in učenost so dar božji; Bog jih je dal, Bog jih vedno lahko vzame.

Tudi milost božja, tolažba, razsvetljenje, veselje, lahkota v molitvi, zmanjšuje skušnjave, vse to ni naše, ampak sprejeti jih moramo s hvaležnostjo, sprejeti jih moramo, kakor Bog hoče. Bog je gospodar tudi darov, ki nam jih da. Kadar rabimo njegove darove, rabimo jih po njegovem namenu.

Po zasluženju Jezusovega darovanja v templju in Marijini daritvi naj nam Bog da vdanost, kakor Simeonu.

Zgled imamo pred očmi in pomoč pri rokah, bodimo vdani in podložni, kakor je Jezus v sveti evharistiji. Pogled na sveto hostijo naj nas navdušuje in nam pomaga. Kar sprejme Jezus za nas, moramo tudi mi sprejeti za njega.

Pri vsakem svetem obhajilu se mu darujmo in mu dajmo sami sebe nazaj; ustanovimo zopet v sebi njegovo kraljestvo. Hodimo k svetu obhajilu, da nas bo vladal, da nas bo imel popolnejše v oblasti. Pripadajmo Bogu, gospodarju svete evharistije, kakor pripada Jezus Očetu in njegov zakrament nam.

Nek tesar je vedno želel, da bi do-

bil otroka. Ko se je njegova želja izpolnila, mu je bilo skoro žal, ker mu otrok ni delal nikakega veselja.

Jerica je bila zelo samosvoja, se je slabo obnašala, bila je ničemurna, sploh, imela je napake, s katerimi je žalostila stariše.

Njen oče ni bil veren, ni se brigal za cerkev in dušo in je pridobil tudi svojo ženo za iste ideje.

Jerica se je učila katekizma in se pripravljala na sveto obhajilo. Od tedaj se je čisto spremenila. Stariši so rekli: "Pametna postaja; pamet pride z leti."

Bila pa je vera, ki je prinesla spremembo. Stariši so to boljše razumeli, ko so sami začeli ceniti vero.

Jerica je bila čisto spremenjena po svetem obhajilu: tiha, pridna, poslušna in pobožna.

Oče ji je rekel nekoč: "Povej mi, Jerica, kaj te je tako spremenilo?" "Duhovnik," pravi Jerica.

Oče je obmolnil. Ni ugovarjal, pa tudi razumel ni. Čez čas je zopet rekel: "Ali te je res duhovnik tako spremenil?"

"Da, oče; duhovnik me je naučil, da moram vbogati stariše, kakor Boga, ker so božji namestniki. Oče, če bi vedeli, kako dobro in koristno je moliti k Bogu, na čast Mariji in svetnikom. Kako prijetno je, če človek pomisli, da je v milosti božji!"

"Jerica, s teboj grem k duhovniku; zahvaliti se mu hočem. Četudi sem samo tesar, vendar nočem biti neolikan."

Tesar je obiskal duhovnika in ga še sedaj večkrat obišče. On in njegova žena molita, sta vesela in v milosti božji.

IZŠEL JE

KOLEDAR "AVE MARIA"

za leto 1921.

Krasna je njegova vsebina.

NAROČITE GA TAKOJ!

Stane 50c. — v stari kraj 60c.

Podpiranje cerkve.

K.

Draginja sedanjega časa ima velik vpliv tudi na vzdrževanje naših župnij in cerkvenih naprav. Vse se je podražilo za najmanj 100 odstotkov. Cerkevne kolekte pa so ostale povsodi iste. Ker je danes en dolar vreden polovico manj, kakor pred četrtnimi leti, noben faran ne da zato dva. Morda pogosto nasprotno. Zato ker je draginja življenja večja, da ta ali oni manj.

Zato očitamo zadnje čase po raznih cerkvenih in katoliških listih pogosto članke o tem vprašanju.

Do sedaj so bili glavni viri cerkvenih dohodkov:

1. **Nedeljske kolekte** med službami božjimi.

2. **Cerkveni sedeži**, za katere se je pobiralo ali letno ali četrtno ali pa tedensko vsako nedeljo.

3. **Mesečne kolekte**, ki so se pobirale po hišah ali so jih pa farani prinesli vsako prvo nedeljo v cerkev.

4. **Božična, velikonočna kolekta**, in druge posebne kolekte, kakor n. pr. za premog, jaslice, za božji grob itd.

5. **Razni darovi**, kakor za olje, za sveče, za cvetlice, itd.

6. **Votivne svečke**, katere si prižigajo verniki sami v čast raznim svetnikom.

7. **Razne prireditve**, bazar (Fair), igre, pikniki, itd.

Iz teh virov je skušal župnik kot blagajnik župnije nabrati dovolj dohodkov, da je mogel plačevati tekoče stroške t. j. plačo sebi, kapelanom organistu, cerkveniku, učiteljem, po prave, dolg, itd.

Ta način zbiranje potrebnih svot za vzdrževanje cerkvenih naprav pa ima svoje slabe strani, dasi je že toliko let bil v navadi po vseh cerkvah. Vzlasti eno veliko slabost ima da namreč sili duhovnika, da mora velikrat oznanjevati razne kolekte, in tako govoriti izpred oltarja o denarju, kar pa vzlasti nekateri katolici ne morejo slišati. Le pogosto potem čujemo opazke vernikov, da katoliški duhovnik ne govori o dru-

gem kot o denarju. Pri teh sedanjih razmerah je križ. Ako duhovnik ne oznanja teh kolekt in ne spodbuja vernikov k darežljivosti, ne dobi dovolj, in farani zabavljajo čezenj, da ne stori nič, da fara ne napreduje. Ako pa to stori, mu pa zopet očita jo, da je "strašno za denar".

Ta način ureditve je tudi radi tega slab, ker sili župnika, da se mora ponižati v razne "režišerje" v "prireditelja" "plesov" itd. Zato se je pa zadnje čase začelo precej razmišljati in pisati o tem, kako bi se iznašel kak drug način zbiranja potrebnih svot za cerkvene stroške.

V "Ecclesiastical Review" je bilo že več člankov in nasvetov, kako bi se naj to uredilo. Vzlasti eden se je nam dopadel katerega naj tu navedamo.

Neki irski duhovnik je uvedel v svoji župniji ta le način: V začetku leta je preračunal koliko potrebuje za celo leto denarja, da bode pokrtil vse tekoče stroške, plačal obresti in še par tisoč dolga. Potem je razposlal kartice, na katere so se podpisali oni, ki so pripravljeni darovati vsaki teden zaslužek ene ure za cerkev. Velika večina župljanov je podpisala te listke in jih drugo nedeljo prinesla nazaj. Na te listke je vsak napisal tudi, koliko zasluži na uro. Iz teh svot je potem župnik preračunal, koliko bo imel dohodkov vsaki teden in koliko celo leto. Pokazalo se je, da bode svota za dohodkov veliko večja, kakor je pa kedaj mogel misliti. Takoj je razdal vsakemu, ki se je podpisal, 60 malih kuvertic s številko dotičnega farana. Vsak faran je prinesel vsako nedeljo svojo kolekto v kuvertici. To kuvertico je pa oddal takoj pri vratih, da se med nobeno službo božjo ni več motilo vernikov s kakimi kolektami. Po maši so kolektorji te kuvertice uredili po številkah in takoj vpisali v knjigo vsakemu posebne. Konec vsakega meseca pa so razposlali vsakemu "Monthly State-

ment," kako stoji s kolektami.

Na ta način so odpadle vse posebne kolekte in vse prireditve. Samo kadar je bila kaka škofijska kolekta in velikončna in božična so ostale. Pa tudi za to je imel vsakdo že kuvertico doma.

Veliko župnij je že vpeljalo ta način pobiranja cerkvenih prispevkov, ki je v resnici zelo praktičen in tudi pravičen, ki natančno določa, koliko naj kdo prispeva za cerkev in koliko stori za cerkev.

Zadnje leto je veliko Chicaških angleških župnikov vpeljalo ta način kolektanja cerkvenih prispevkov. — Nekateri so vzeli mesečno plačo ene ga dne, drugi pa eno uro na teden.

Posebni kolektorji hodijo po hišah in vsaki teden sproti pobirajo pri onih, ki bi v nedeljo v cerkev ne prinesli. Hvalijo se, da se je povsodi obneslo, da je veliko več dohodkov pa tudi veliko več ljudi v cerkvi, ker ni nikakega pobiranja več.

Tudi je ta način pobiranja edino pravičen. Kakor smo imeli do sedaj in še imamo po nekaterih župnijah, je gotovo krivično, ko zahtevamo enako svoto od vseh. Tako bogatin daje enako, kakor največji berač, pa se morda s tem še baha in ponaša. Kako bi bilo pravično, da bi tisti, ki ima na dan pod deset do petnajst ali še več dolarjev dohodkov, dal toliko, kakor kak siromak, ki zasluži morda kakih 4 ali pet dolarjev, pri tem pa ima morda še veliko družino.

Tako se pa prav pravično razdeli. Kolikor kdo zasluži ali kolikor ima dohodkov, pri trgovcih ali posestnikih, koliko ima primeroma dnevnih dohodkov, in potem se razdeli svota, toliko je pa dolžen dati.

Zadnje čase se že govori, da se namerava prositi škofo, da bi naredili po vsej Ameriki enako in ukazali kot uradno razlogo pete cerkvene zapovedi: "Podpiraj cerkev po svoji moči" tako, da mora vsakdo dati primeren del svojih ali dnevnih ali tedenjskih, ali mesečnih dohodkov. Ako se to doseže, bode gotovo jako olajšano delo duhovnikov in bode marsikako slabo razvado odpra-

vilo in marsikake težave pri župnijah prepričilo.

Ker je to vprašanje važno tudi za naše slovenske župnije, zato bi bilo morda primerno, ako bi se o tem vprašanju oglasili tudi naši možje

in gg. duhovniki in bi vsak povedal svoje mnenje, ker upamo, da je tudi pri nas — namreč pri pravih katoliških Slovencih — premagano stališče, da so cerkvene kolekte "farška bisaga" ali "farški buzines".

Srebrni jubilej Rev. John-a Pirnat.

župnika v Anaconda, Mont.

V nedeljo dne 12. septembra je praznoval naš rojak in neumorno delavni delavec v vinogradu Gospodovem, Rev. John Pirnat, svoj srebrni jubilej ali petindvajsetletnico svojega mašništva v cerkvi Sv. Petra, kjer župnikuje. Pred petindvajset leti je častiti gospod jubilar opravil prvo sveto nekrvavo daritev prav v tem mestu, v Anaconda, v cerkvi sv. Pavla. Prav v isti cerkvi so peli svojo novo mašo tudi vsi trije njegovi bratje duhovniki, Rev. Mihael Pirnat, župnik v Maederville, Rev. Alojzij Pirnat, župnik v New Duluth, Minn., in Rev. Anton Pirnat, župnik v Toledo, O.

Rev. John Pirnat je bil rojen v Dravljah, pri Svetem Roku, pri Ljubljani 1. novembra 1872. V Ameriko je prišel leta 1890, in je leta 1895 dovršil svoje študije v St. Paulu, Minn. Sprva je bil kapelan pri sv. Pavlu v Anaconda, Mont. Po štirih letih je bil pa že imenovan župnikom župnije Sv. Petra. Ta župnija še ni bila urejena. Manjkalo ji je spretne roke, ki bi se bila z navdušenjem lotila težkega dela. In to je dobila s prihodom Rev. Johna Pirnata. Ta župnija ni čisto slovenska, temveč spadajo poleg Slovencev tudi še Irci in Francozi in Italijani.

Veliki so vspehi, katere je dosegel Rev. J. Pirnat pri tej župniji. V štirih letih so splačali do 50tisoč dolga. L. 1898 je gospod Pirnat postavil cerkev, čez sedem let potem pa še župnišče. Šola je dovršil leta 1907. Šola je krasno urejena in je ena izmed najboljših šol cele okolice. Ima tudi višje razrede klasičnega in trgovskega oddelka.

Ko je leta 1916. slavil svojo novo mašo najmlajši brat Rev. Anton Pirnat bili so vsi bratje skupaj. Obiskal jih je tudi mil. gospod škof, da je pokazal kako zna ceniti velike zasluge, katere si je stekel gospod jubilar za škofijo in za katoliško cerkev. Tudi sedaj pri srebrni sveti maši je bil mil. g. škof navzoč in imel tudi nagovor. Brat Rev. Alojzij Pirnat je imel pa nagovor v slovenščini. Po sveti maši se je vršil slavnostni banket.

Še enkrat danes sicer nekoliko pozno, vendar pa prav tako pristrčno častitamo gospodu jubilarju k njegovemu jubileju in mu želimo, da bi ga ljubi Bog ohranil še mnogo mnogo let zdravega in čilega, da bi se njegov sedaj srebrni jubilejni venec pozlatil in bi slavil zdrav in čil še zlati svoj jubilej.

Rev. John Pirnat je silno blagega značaja in ga ima rad kdor ga pozna. Tudi je navdušen rodoljub in navdušen delavec za katoliške Slovence v Ameriki. Tudi vsaka dobra stvar, ki se je začela med nami, je našla v njem navdušenega podpornika.

Rojak in njegov faran piše: Cenjeni gospod urednik: ... Mi Slovenci spadamo k tej župniji in smo ponosni na svojega gospoda župnika in na njegove tri brate, ker se malo kdaj zgodi, da bi bili kar štirje bratje v službi Boga pred oltarjem."

Naše podjetje ima čast in srečo, šteti častitega gospoda med svoje dobrotnike in delničarje. Zato mu kot takemu toliko bolj pristrčno častitamo.

Bog Vas živi, častiti gospod župnik! Slava Vam!

Svetli žarki

IZ ZGODOVINE KATOL. CERKVE.

Rev. J. C. Smoley.

(Nadaljevanje.)

18.—Klerus (duhovščina) v krščanskem staroveku.

Ko je bil v cerkveni ustavi naračen razvoj med duhovščino in lajiki dovršen, opazamo v duhovščini razne stopnje: škofe, mašnike, dijakone. Takoj za škofi, da mnogokrat, kakor smo videli v prvotnih časih krščanstva, takoj zraven škofa so stali "presbyteri" — starešine občine, mašniki. Ime "presbyter" se nanaša na pomen in način židovskih starešin, ki so imeli nadzorovati sinagoge.

Vobče je mlada cerkev prevzela na ravno mnogo židovskih naprav, ki imajo svoj izvor v božjih odredbah in določbah. Za "presbyteri" — starešine — so vedno izvolili moške v občini, ki so se odlikovali po starosti, skušenosti, pobožnosti in gorečnosti. Še v poznem srednjem veku so posvečevali za mašnike edino le moške, ki so dopolnili 30. leto. Toda bili so pričetkom le nek višji red klerikov, kot pomočniki, svetovalci, namestniki škofov vezani na njihove oblasti. Bila je služba presbyterov le nekaka častna služba.

Veliko pozneje še le, ko so nastale župnije, dvignil se je tudi pomen in važnost prebyterov. Njihova naloga in opravilo so bile pridige, pouk katehumenov (kandidatov za sv. krst) soudeleževanje daritve sv. maše, nadomestovanje odsotnega škofa in druge slične dolžnosti.

19. KRŠČANSKA OBČINA.

Naša zadnja razprava nam je pokazala organizacijo duhovščine. Po volji njenega. Ustanovit. obstoji cerkev iz dveh glavnih delov vladajo

čih (pastirjev) in podanikov (črede). Slednje so imenovali po grški besedi "laos" (ljudstvo občina) kratkoma lo lajike.

Prve krščanske občine so nastale po večjih mestih. Imenovali so jih paroiklai, to je občine; večkrat so pa imele večje občine, kakor na primer v Rimu, več oddelkov posebno ako je bilo več cerkev, molitvenic (tituli). Te posledne so bile povsod patrocini, to je praznovanja cerkvenih patronov. Po trejem stoletju pa so nastale samostojne občine tudi po deželi. Predstojnik občin v mestu in po deželi je bil škof. Več mestnih župnij je tvorilo novo "društvo", eparhija ali cerkveno provinco, kje meje so se redno krile z mejami rimskih upravnih okrajev. Predstojnikom cerkvene province, metropolit (nadškof), je bil navadno imenovan škof glavnega mesta province. Več cerkvenih provinc je bilo pa zopet, kakor omenja že sinoda v Niceji, podrejenih vrhovnemu metropolitu, patrijarhu. (To ime opazimo prvič še le v 5. stoletju.) Taki metropoliti so bili v Rimu za zapadne dežele, v Aleksandriji, v Efezu, Antiohiji itd. pa za dežele na vzhodu. Čisto naravno se je razvijal sestav in organizacija cerkve ob naslombi na rimsko cesarstvo.

Krščanstvo pa je jako vplivalo na meščansko življenje poganov in Judov. Kristjani so sicer lahko obdržali navade in življenjske običaje sodržavljanov, v kolikor niso bili v nasprotju s Kristusovim naukom. Med prvimi kristjani nahajamo raznovrstne poklice, učenjake, uradnike

rokodelce, vojake, zdravnike, trgovce, sploh vsak stan. Kristjani se ne razločujejo, tako piše neki takratni pisatelj (Diognetov list 5) v ničemer glede stanovanja, obleke, hrane od someščanov ampak se ravna in drže deželnih navad. — Mi nismo, pravi zopet drug, tu brez foruma, to je prostora za javni promet, brez kopališč, brez rokodelnic, brez prodajalen in drugih prometnih sredstev; pečemo se s plovbo, vojaško službo, poljedelstvom in trgovino. Izdelke naše umetnosti ponujamo i vam v porabo. (Tertulijan in Apol. c. 42). Klement iz Aleskandrije priporoča celo telovadbo v telesno okrepcavo. To se da kaj lahko razlagati kajti naravne življenjske zahteve in družabne razmere niso v nikakem nasprotju s krščansko vero in njenimi načeli.

Le tam sa je pokazalo krščansko svetovno naziranje drugačno kjer so bili običaji v nasprotju z vero. Ta ko so se na primer kristjani izogibali vsem nanravnim igram, bojem gledatorjev, državnih in uradnih služeb, vsled katerih se je bilo treba pogosto udeleževati poganskih daritev malikom. Ravno tako so smatrali za pohujšljivo svako razkošje v obleki pri ženah, barvanje lic in oči; pri nožeh gizdalinske brke itd. Ljubili so cvetlice, niso jih pa rabili v okras glave ali grobov, ker so to delali pagani. Jemanje obresti so imenovali izkoriščevanje bližnjega. To da že v 4. stoletju prišlo je v tem oziru drugo naziranje, ki je dovoljevalo zmerne obresti. Že te malenkosti nam kažejo kako so prvi kristjani

hrepeneli po poštenosti in samozatajevanju, po vresničenju krščanskih idejalov.

Tudi druga stopinja duhovščine, dijakoni, ima svoje ime od starozakonske službe. Ime "dijakon" pomenja služabnika ali uradnika občine. Judovski dijakoni so sprejemali darove in jih razdeljevali potem med potrebne. Ustanovitev krščanskega dijakonata nam je znana iz apostolskega dejanja. Sedem najuglednejših in nabolj navdušenih Jezusovih učencev so izvolili, kakor poroča, da so razdeljevali miloščino in vodili skupne obede. Bili so služabniki cerkve in neposredni pomočniki škofov. Pomagali so morali pri upravi premoženja in pri božji službi, posebno pri sv. obhajilu in krstu. Tudi druge občine so si izvolile po sedem dijakonov.

Njihove pravice so se tekom časa vsled naraščajoče službe večale. Skrbeti so morali za red pri sv. posodah in oblačilih, pomagati pri sv. maši, peli pri tej "Oremus" "Sursum corda" in "Ite missa est." Čuvati so morali dalje, da e vzdrževal cerkveni red, nadzorovati so morali nižje cerkvene služabnike in npravnost vernikov. Ob času preganjanj so vršili dela krščanskega usmiljenja po ječah, navduševali in tolažili mučnike, pisali akte mučnikov. Z dovoljenjem škofov so delili pozneje posamezne zakramente, poučevali in sprejemali zopet v cerkev izobčene. Stališče dijakonov je bilo, dasi nižji kot mašniki, veliko vpljivneje kakor duhovnikov. Prvi dijakon je imel naslov "arhidijakon", ki je bil, kakor na primer sv. Majnolf, "desna roka" škofova in istočasno njegov generalni vikar.

Prvi mučeniki bili so dijakoni: sv. Štefan sv. Lavrencij. Na tisoče in tisoče jih nahajamo v številu teh, ki so prelili kri za Krista, zato pa je bil njihov ugled tako velik.

Po apostolskih časih so se razvile še druge nižje stopinje klera. V pomoč sedmerim diakonom so bili v oskrbo vstanovljeni redovi nižjih služeb. Sub ali poddijakoni bili so neposredni pomočniki dijakonov.

"Lektorji" so čitali vernikom sv. pismo, "akoliti" (strežniki pri altarju) so nosili sv. Rešnje Telo in opravljali še druge službe pri oltarju; "eksorcisti" so morali oskrbovati obsedence, umobolne itd.; "ostijariji" (vratarji) so morali čuvati, da se nikdo nepoklican ni mogel vriniti k službi Božji.

NAŠI NOVI DOSMRTNI NAROČNIKI:

- 149 Miss Anna Plevnik,
Council Bluffs, Ia.
- 150 Mrs. Anna Badovinac,
Calumet, Mich.
- 151 Mrs. Mary Drashler,
Bradley, Ill.
- 152 Mrs. Frances Susha,
Sheboygan, Wis.
- 153 Terezija Šega,
Jugoslavija.
- 154 Mrs. Frances Okoren,
Eveleth, Minn.
- 155 Mrs. Katherine Slogar,
Ely, Minn.
- 156 Mrs. Marija Hoge,
Bridgeport, Ohio.
- 157 Mss Angeline Skerl,
Cleveland, O.
- 158 Mrs. Anna Susman,
Farr, Colo.
- 159 Mrs. Marg. Zaletel,
Lorain, O.
- 160 Mr. Joseph Planinšek,
Uniondale, Pa.
- 161 Mr. Jakob Rink,
Eksport, Pa.
- 162 Mrs. Antonia Glatz,
New York, N. Y.
- 163 Mr. Frank Gorenc,
Aurora, Ill.

Za oskrbo služeb pri ženskah, kakoršnih niso mogli opravljati možki, kakor na pr. pri krstu, pri oskrbi bolnikov in revežev, postavil so dijakonise. Že apostol Pavel (Rim. 16. 1) jih omenja — navadno so jemali za to službo poštene, častivredne vdove—in jih opominja, da naj stalno molijo. Dijakonise so neposredno

sledile kleru, duhovščini, kakor so bile "virgines devotae" (Bogu posvečene device) predhodnice ženskih redov.

Papež Kornelij je pisal l. 251, da je bil v Rimu sedem dijakonov, ravno toliko poddijakonov, 42 akolitov, 50 eksorcistov, lektorjev in ostijarijev.

Klerike, ki so bili vzeti vedno iz katehetskih šol, je posvečal vedno škof. Po preskušnji, so li vredni, so li zadostno pripravljeni, so polagali po molitvi in potu predstojniki roke na te, ki so imeli biti posvečeni, kakor je to storil Gospod apostolom. Večji slavnejši obredi in strožja priprava s krepostnim življenjem je bila pri posvečevanju škofov. Te so lahko posvečevali sami drugi škofje, biti jih je morali pri posvečevanju vedno več, in sicer najmanj trije.

Pred sprejemom k klerus, duhovščino, treba je bilo izpolniti nekaj pogojev. Tako n. pr. niso mogli biti sprejeti ti, ki so bili dvakrat oženjeni, v sili krščeni, spokorniki, pohabljeni. Zo škofo je bilo predpisano 50., za duhovne 30. leto. —Cerkev ni predpisovala, da bi bili neoženjeni. Še po sklenjenem zakonu je mogel postati duhoven. Vendar se po posvečenju višji kleriki (dijakoni, duhovni, škofje) niso smeli več ženiti ali pa so morali pustiti duhovsko službo.

Za izvščevanje službe dijakonata je zadoščalo prvotni cerkvi, da je bil dijakon sposoben opravljati svoje dolžnosti. Pozneje so posebne šole skrbele za potrebno izobrazbo. Škofje so zbirali okoli sebe učence, in so jih ali sami poučevali, ali pa poskrbeli, da so jih učili drugi. Vsem tem učencem je skrbel za hrano in druge življenjske potrebščine škof sam. Najbolj znane in najstarejše šole za izobrazbo klerikov so bile v Aleksandriji, Cezareji. Antijohiji in Rimu, kjer so bile slavne katehetske šole.

Po besedah sv. Pavla v 1. listu k Korinčanom (9.13), "da naj služabniki svetišča žive tudi od svetišča", dobivali so škofje in, sploh vsi kleriki sredstva za svojo prehrano in svo-

je potrebn. od darov vernikov. Mno- go klerikov je živelo pa tudi od dela svojih rok, od trgovine, poljedelstva, obrti. Tako se je, kakor smo slišali zgoraj, sv. Pavel preživljal s tkan- jem blaga za šotore.

Jako ugodno za duhovščino je bilo dejstvo, da so bogati verniki vže zgodaj—nekateri trdijo to že o apo- stolskih časih—darovali prostovolj- ne darove, nekateri svoja obširna posestva, ki naj bi pod oskrbo ško- fov kot nedotakljiva cerkvena po- selstva donasala dovolj dohokov v preskrbljevanje duhovščine in cer- kvenih zavodov.

Obvezni postni dnevi v vsakem te- dnu so bile srede in petki. Ravno ta- ko vigilije (nočne straže) pred po- sameznimi večjimi prazniki, t. j. predvečeri teh praznikov. Na njho- vo mesto so pozneje bili določeni dnevi pred temi prazniki.

—o—
Mati Elizabeta.

KAKO TE LJUBIM!

Kako Te ljubim, Miljena,
Ti mati, — jaz otrok,
na tisočkrat zapisana
si mi v spomin globok,
Te nosim v srcu dan in noč,
v vseh mojih si željah,
te išče upov ogenj vroč
v tolažbi in solzah.

Kako te ljubim, Blažena,
za tabo gre oko,
Ti si neskončno divnejša
vsa lepša kot nebo.
Ustvari Bog v vsemogočnosti
nebesom večji žar,
Kraljice lepše kot si ti
ne vstvari nam nikdar.

Kako te ljubim, milostna,
Ti, vseh nebes nebo:
kraljica mojega srca,
kdaj sreča te oko?
O blaženi, o srečni hip,
ko vspnem se pod obok,
ko sreča Mater prvokrat
nad zvezdami otrok!

MODERNE FRAZE.

Piše Rev. J. C. Smoley.

XII. POGLAVJE.

Gorečnost in delovanje duhovščine.

"Duhovniki pasejo lenobo", te in slične besede je kaj pogosto slišati po nasprotnih listih in na shodih. "Lopato in kramp naj vzame v ro- ke," vpije zopet drugi, ki misli, da je vzel vso modrost v zakup. Reče- mo pa lahko, da te fraze, da duhov- niki samo lenarijo, sami ne verjame- jo.

Taka trditev je sama od sebi tako podla, da se res čudimo, kako jo more kak pošten človek verjeti. Du- hovníka seveda sovraži vse to je po- sledica francoskih prekucijskih idej. Zato pravi prav primerno papež Gre- gor XIV.: "Bodi si anarhist ali mo- narhist, jedno imajo nasprotniki sku- pno sovraštvo do Cerkve in njene duhovščine; povsod rabijo isto orož- je." In kaj naj odgovorimo na tako obrekovanje? Blasphemamur et be- nedicimus, pravi apostol. "Sramote nas, proklinjajo nas, mi pa blagosla- vljamo!" Koliko teh, ki bi radi du- hovníka vtopili v žlici vode, so na smrtni postelji poljubili toli sovra- ženemu f. . . . roko iz hvaležnosti za besede, s katerimi jih je tolažil v strahu pred večno sodbo!

In kaj je resnica?

Vsak katoliški duhovnik mora slu- žiti vsako jutro sv. mašo, po navadi precej zgodaj; priprava za sv. mašo itd. vzame skoro jedno uro. Mnogo- krat treba pred mašo še spovedati. Kjer so pri župniji župnijske šole, treba iti v šole. Pride čas za prvo sv. obhajilo, za sv. birmo, vzame pouk še veliko več časa. Duhovnik mora opraviti svoj brevir, treba mu premišljevali, moliti sv. rožni venec. K temu pridejo obiski bolnikov, ko- likrat je poklican duhovnik k bolni- ku v sredi noči; on mora biti vedno pripravljen. Treba se pripravljati na nedeljske govore, ob sobotah in pred prazniki treba spovedovati popolud- ne in pozno v noč. Treba se mu izo-

brazevati v teologičnih vedah, čitati raznovrstne knjige, da ne ostané "mračnjak" in "nazadnjak"; koliko je duhovnikov, ki pišije za časnike itd? Preračunajte ves čas, in če ste počteni in pravični, ne bote li morali priznati, da je trditve, da pase du- hovník lenobo, veliko obrekovanje? Koliko korakov treba storiti, kako se treba pehati, da se poplača dolg na cerkvi, dolg na šoli, dolg na žup- nišču?? Ko bi rekli takemu obreko- valcu, da naj si delo zamenja z du- hovním in njegove skrbi, smejal se vam v obraz in rekel: Si bom reč premislil.

Duhovnik baje tega sam ne ve- ruje, kar uči, trdijo dalje. Noben raz- soden človek bi ne vzel tolikega de- la, toliko odgovornosti, toliko zata- jevanja, toliko žrtv za kako stvar na svoja ramena, ko bi ne bil pre- pričan o njeni resnici. Zaničljivo spo- minjajo na Ciceronove besede: "Au- gur augurem irridet", "Vedežvalec se norčuje iz vedeževalca". Auguri so vedeli, da je njihovo vedeževanje gola sleparija. Toda katoliški duhov- niki ne živijo v basniškem poganstvu, oni ne prisegajo na vero, ki bi bila samo za "misera plebs", za prosto ljudstvo, marveč naša vera sloni na logiki in Božjih nauk. Kar duhovnik uči na prižnici, to on veruje, o tem je on prepričan, za to je on pripra- vljen žrtvovati svoje življenje ob ku- žnih boleznih, med poganina ledenih po jih severnega tečaja ali ob žgočji vročini osrednje Afrike. In pogledite na njihovo plačo! Finančni položaj je mnogokrat tak, da bi si s svojim znanjem služil lahko boljši kruh, da navaden delavec zasluži v dveh ted- nih več, kakor duhovnik celi mesec! Ko bi ne bili prepričani o resnično- sti sv. katoliške vere, večina bi si bila poiskala že davno dela, pri ka- terem bi si lažje služili svoj košček kruha, katerega bi jim potem nikak obrekovalec ne zavidal.

XIII. POGLAVJE.

Indiferentizem.

Vsaj je vse jedno, kar veruješ. Jaz ne grem v cerkev, ne grem k spovedi; v vsaki veri se lahko izveličaš. Je dovolj, če človek le "pošteno" živi. Ta trditev nam kaže indiferentizem v najhujši in najbolj razširjeni obliki, ki je tip našega časa.

Ta trditev je v prvi vrsti v protislovju z filozofičnim naukom o resnici. Ja glavno načelo, da samo resnica stori človeka prostega in srečnega. To trdijo vsi filozofi brez izjeme, in to je tako jasno, da tega ne more nikdo tajiti. Že iz tega stališča se vidi, kako lažnjiva je trditev, da je vse jedno, kaj kdo veruje. Vzemimo primero. Veste, da je različno zlato: 10, 14, 18, 22 karatno. To poslednje smatrajo kot najčistejše zlato. Kdo bo tako neumen, da bo rekel: "Je vse jedno, ali mi daš 10, ali 22 karatno zlato; zlato je zlato". Razun tega je pa tudi teološko protislovje, da je vsaka vera izveličavna. Niti jedno raznovrstnih veroizpovedanj še ni proglasilo tega nauka. Ko bi to storilo, izkopal bi samo sebi grob, smešilo bi samo sebe, ko bi tudi drugim veram priznavalo moč, da se lahko v njej izveličajo. V tem pa ni nikaka netolerantnost, ampak je edino le posledica filozofičnega nauka o neizogibni potrebi JEDNE SAME RESNICE, in o njeni EDINI zmožnosti, da osrečuje in zveliča. Kdor trdi nasprotno, da se lahko zveliča v vsa ki veri, ta logično ne misli.

Kdor veruje v Boga, mora neizogibno priznavati v Bogu absolutni princip resnice. Kdor trdi, da je Bogu vsaka vera ljuba, Boga naravnost proklinja. More biti li še večje bogokletstvo, kakor fraza, da je Bogu vse jedno, kaj in kako kdo veruje. Recite možu, ki je znan vsled svoje resničnosti, da ljubi on laž! Toda, kadar se gre za verske zadeve, potem naši moderni ne poznajo nikakih razlogov razuma, vse njihovo stremljenje gre za tem, da oblikujejo vero, po kateri naj bi vsak a tout prix lahkoživec — da le ni ropar in ubijalec — lahko izveličal, da

ustanove verski sistem, ki naj bi uspal opominjajočo, po resnici hrepenečo vest.

Kdor veruje v Boga, ne bo trdil, da je dovolj, če človek le pošteno živi! Nikakor ne zanikujemo nevercem one poštenosti, kakor jo imenujemo običajno v vseh dejanjih in opravilih; če pravimo, da je "poštenjak". Dejstvo je, da pri ljudeh, ki nimajo vere, povprečno to "poštenost" pogrešamo. So bili li verni ljudje, ki so izvrševali zločine v francoski revoluciji in svobodni na Mažarskem, Ruskem, ki polnijo ječe, ki odirajo in izžemajo delavca? Vsa zgodovina nam kaže, da je poštenost najti le tam, kjer vlada Bog, vera v njega in njegove zapovedi. Pojem poštenosti nikakor ni isto, kakor le skrb, da kdo ne pride navskriž z kazenskim zakonom. To poslednje obvaruje sicer človeka pred ječo, pred rabljem in vislicami, poštenost pa obsega pravičnost srca, ki ima svoj

izvor v Bogu, ki se pri vseh svojih dejanjih ozira na odgovornost v večnosti.

XIV. POGLAVJE.

Ljubezen do sv. katoliške cerkve.

Po tej kratki apologiji nas vodil dvojen namen: pouk milega nam naroda in želja, da bi v vseh katoličanih, katere je morda že okužil s svojimi dvomi moderni duh časa, oživili ljubezen do sv. katoliške cerkve, ljubezen da katoliškega svetovnega naziranja, da bi s sv. Terezijo mogli vzklikniti: "Sem otrok katoliške, edine prave cerkve". Naša vera je zmaga, ki bo svet premagala. To smo čutili, ko smo pojasnjevali nekatere modernih fraz. Da, ljubezen do cerkve, udeležba na verskem življenju so boljše apologije za resničnost naše sv. vere. Tako bomo mi vsi postali luč, ki bo i brezvercem pokazala pot nazaj k edino pravi cerkvi Jezusa Kristusa.

Cleveland, O. — Najlepši praznik Matere božje se obhaja 8. decembra. Devetdnevnica pred tem praznikom se začena z 29. novembrom. Kako bogat in milosti poln dan se nam bliža! O, da bi vsi spoznali in razumeli in se sami prepričali, kolike milosti nam deli ta dan nebeška Mati Marija. Z odprtimi rokami ponuja vsakemu več, kakor jo kdo prosi, samo ako se hočemo k nji zaupno zateči. To je dan, ko nas bode Mati Marija gotovo uslišala, ako jo bomo prosili tako zaupno, kakor prosi lačen otrok svojo lastno mater kruha, ki ga mati ravno v rokah drži, da ga mu poda. Darujmo ji to devetdnevnico in sv. obhajilo. Darujem \$5.00 v čast brezmadežni Devici v zahvalo za vse milosti, katere smo prejeli od nje.

John Intihar.

SLUČAJI KI NISO SLUČAJI.

Cesar Oton I., je pregnal papeža Janeza XIII. iz Rima. Nekoliko pozneje ga ze zadela kap.

Cesar Friderik I. Barbarosa, se je bil vzdignil zoper papeža a utonil je v majhni reki na jutrovem.

Cesar Friderik II., je pregnal papeža, umrl je zastrupljen.

Filip Lepi, kralj Francoski, ki je zaničeval papeža, se je ubil, ko je padel s konja.

Nepoleona je papež izobčil iz katoliške cerkve. Napoleon se je temu smejal in rekel: "Ali misli papež, da bodo zaradi njegovega izobčenja padle mojim vojakom puške iz rok?" Nekoliko mesecev so res padale puške iz rok vojakov. Ko so ozeblili na Ruskem in je bila cela vojska uničena. V gradu Fontembeau (Fontainebleau) je imel Napoleon papeža zaprtega. V ravno tem gradu se je moral pozneje odpovedati svojemu prestolu.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIŠ.

Piše Rev. Smoley.

PRAZNIK VSEH SVETNIKOV.

Radujte in veselite se z menoj, ker vaše plačilo je obilno v nebesih. Mat. 5, 12.

Slavimo praznik Vseh Svetnikov. V duhu nas pelje cerkev v nebeške višine, v ono blaženo in srečno družbo izvoljenih in svetih, ki se že vsele v nebeški slavi, nad katerimi so se že spolnile besede Gospodove: "Veselite in radujte se z menoj, ker vaše plačilo je obilno v nebesih". Sv. cerkev nas hoče na ta praznik spodbuditi, da bi se tudi mi radovali s svetniki, hoče nas pa tudi spodbuditi, da bi tudi mi postali svetniki.

Da bi postali svetniki, to je naša naloga, to je naš namen. Mnogo jih je, ki mislijo, da je to jako težko; so celo, ki mislijo, da to sploh ni mogoče. Je pa to velika zmeta. Truditi se je seveda treba, ker brez truda in dela sploh ničesar ne dosežemo, toda nemogoče to ni.

Kaj toraj treba storiti, da postanemo tudi mi svetniki?

1.—**Ali nam treba zapustiti svet?** Mnogo svetnikov je to sicer storilo. Šli so v puščavo, v samoto, kakor na pr. sv. Anton, sv. Jeronim, drugi so se podali v samostansko samoto, kakor sv. Benedikt, sv. Bernard, sv. Norbert itd. Toda od nas tega Bog ne zahteva. V nebesih je mnogo svetnikov, ki so ravno v svetnem vrišču in šumu postali sveti. Ni burnejšega življenja kakor ravno vojaški stan in nimamo li iz tega stanu sv. Martina, sv. Sebastijana? Iz vseh stanov imamo svetnike, svete kmetovalce (sv. Izidor), svete obrtnike (sv. Jožef, tesar, sv. Eli-gij, zlatar), svete trgovce (sv. David, kupčevallec) svete služkinje (sv. Notburga), svete sužnje (sv. Onezija), svete berače (sv. Servul). Ni

nam treba opustiti sveta, da bi postali sveti. Vsak pride lahko v svojem stanu in poklicu v nebesa, cesta v nebesa pelje iz vseh stanov.

2.—**Ali nam treba da se odrečemo svojemu premoženju?** — Mnogo svetnikov je to storilo. Že v evangeliju beremo, da so Simon in brata Jakob in Janez, ribiči, zapustili vse in šli za Jezusom. Tudi mnogi drugi svetniki so pustili vse: sv. Antonin je razdal vse svoje premoženje med reveže in šel v samoto. Sv. Bernard je 1. 1113 s štirimi brati zapustil očetovski grad in se podal v Cîteaux, kjer si je izvolil samostansko življenje. "Z Bogom, Nivard", rekel je Bernard najmlajšemu bratu, "grad in vse premoženje je tvoje". Toda mladi Nivard je že davno vedel od svoje matere, kako ceno ima pozemeljsko imetje za nebesa in rekel: "Kaj? Vi si hočete vzeti nebesa, meni pa pustiti zemljo?" Niso ga mogli zadržati, da ne bi bil šel z njimi v samostan. "Zapustili so vse in šli za Njim"—Toda od nas Bog ne zahteva, da bi pustili svoje posestvo, svoje premoženje. Koliko je v nebesih svetnikov, ki so bili na zemlji veliki bogatini. V nebesih so kralji in cesarji, sv. Václav, sv. Ludovik, ki je bil tak goreč častitelj Presv. Rešnjega Telesa, ki se je celo življenje spominjal materinih besed: "Sin moj, raje bi te videla mrtvega, kakor pa da bi storil smrtni greh". Tudi s premoženjem postanemo lahko svetniki.

3.—**Ali nam treba posebnih del nabožnosti in samozatajevanja?** — Mnogi svetniki so to delali. Živili so se le od korenin in zelišč, spali na golih tleh, postili se tako ostro, da jih je bila sama kost (sv. Jeronim), mnogi so prečuli v molitvah cele noči, mnogi šli v jetništvo mesto

drugih, darovali svoje življenje v nalezljivih boleznih. Vse to so naša dela. Ali, dragi moji, od nas jih Bog ne zahteva. Kaj pa zahteva od nas? Dvoje: in to je vsakemu mogoče: Varuj se hudega! Delaj dobro.

Varuj se hudega! Hudo nasprotuje svetosti. Kjer je greh, tam ni Boga, tam je hudič. Kdor greši, služi hudiču, za tega ni nebes. Zato pa: Varuj se hudega! Ali ni to mogoče? Kdo nas pa more siliti, da bi prelamljali Božje zapovedi? Bodisi v katerekoli stanu, povsod se lahko varuješ hudega. Milosti imaš od Boga, vse, kar potrebuješ, je dobra volja.

Delaj dobro! Tega je treba v okrašenje duše, ako hočeš pridobiti nebesa. Nebo je plačilo, plačilo se pa daje za delo. "Vaše plačilo je obilno v nebesih". Zato pa delaj dobro! Vsak to lahko stori. Največji revež dela lahko dobro tudi božnik stori lahko obilo dobrega v svojem trpljenju, vsak lahko moli, molitev je pa najboljšo dobro delo.

Tako toraj lahko postanemo svetniki. Ni nikakih posebnih težkoč. Edino le hudega se treba varovati in delati dobro. Seveda se treba potruditi, brez truda ni ničesar. Ta trud, to delo bo nam pa prineslo stoteren sad, zakaj: "Veselite in radujte se, ker vaše plačilo bo obilno v nebesih". Amen. —

VSEH VERNIH DUŠ DAN.

Bratje, nočemo, da bi ne vedeli o teh, ki so umrli. Tes.

4, 12.

Vernih duš dan! Vernih duš se spominja danes sv. katoliška cerkev. V duhu nas pelje na pokopališče in v vice na pokopališče, da bi vedeli, kaj je človek, v vice, da bi se spomnili duš, ki tu trpe.

Tudi jaz vas popeljem v svojem premišljevanju na ta dva kraja — pokopališče in vice. Kaj imamo storiti? Sv. Bernard je ob neki taki priložnosti rekel: Considera, ora, sanctifica! — Premišljuj, moli, daruj!

1.—**Considera—premišljuj!** To je prvi opomin.

Pojdi na pokopališče in pomisli, kaj je človek. Tu na pokopališču najlepše vidiš, da je človek revna stvar, prah in pepel. Prah si in v prah se boš povrnil. In vendar Ti je svet nad vse! Živiš, kakor bi Bog ne bil tvoj gospodar, gospodar tvojega življenja. Misliš, da si ti VSE, a si prazni NIČ! Considera, pomisli, kaj je življenje. Kratka doba kakor sanje! Na pokopališču vidimo to najlepše — grobovi otrok, grobovi starčkov. Tu leže glave, ki jim je bil svet vse, ki so mislili, da je njihova smrt še daleč, daleč — a življenje jim je minilo kakor sanje. Considera — premisli, kako je na svetu vse nestalno in goljufivo. Kako so se mnogi iz teh, ki počivajo tu, pehalji za bogastvom, za zabavami — kaj jim je od vsega tega ostalo? Tu na pokopališču vidimo resnico Gospodovih besed: "Kaj pomaga človeku, če si cel svet pridobi, na duši pa škodo trpi?"

Stopi v vice, in pomisli, koliko tu duše trpe. Kako hrepene, da bi prišle k nebeškemu Očetu. Koliko trpe, da bi bile očiščene madežev! Pomisli, kdo je, ki trpi. Morebiti tvoj oče, tvoja mati, ki so tako skrbeli na svetu za te! Morebiti je tvoj brat, tvoja sestra, tvoj mož, tvoja žena, tvoj otrok, morda kak tvoj dobrotnik. Considera — premisli!

2.—**Ora — moli!**

Na pokopališču se uči moliti. Uči se moliti za sebe samega. Tu vidi človek, kako revna stvar je, kako je odvisen od Boga, tu vidi, kak grešnik je, kako potrebuje odpuščenja od Boga. Ora — moli!

Moli za duše v vicah! Že sv. pismo pravi, da "je dobra in koristna misel, moliti za mrtve, da bi bili rešeni grehov". Sami si ne morejo pomagati, minil je čas, ko so mogli

delati za se. A mi jim lahko pomagamo, mi jim lahko ukrajšamo njihove muke. Ora — moli! Moli za duše v vicah posebno sv. Rožni venec, ne imenuje se Marija zastoj: solatium purgatorii — tolažba vic!

3.—**Sacrifica — daruj!**

Na pokopališču daruj Bogu vse svoje misli, svoje besede, svoje želje, svoja dela. Vse sčasom mine: telo in njegove poželjivosti. Gorje ti, če si v življenju služil hudiču s svojimi mislimi, željami, besedami, dejanji, ko boš tu počival, boš mordal grozno kaznovan. Bogu daruj vse! On bo sprejel tvojo daritev in ji stotero poplačal.

Daruj za duše v vicah! Kaj pa moreš za nje darovati? Vsa dobra dela. Najvišji dar pa bo daritev sv. maše. Že od prvih časov krščanstva opravljale so se maše za mrtve. Znano je, kako je sv. Monika prosila svojega sina sv. Avgušтина: "Ne mislite na to, kako častno bote pokopali moje telo — ali za jedno reč vas prosim: Spominjajte se me pri oltarju in darujte za me sv. maše!" Da, sacrifica — daruj! Morebiti je tvoj oče, tvoja mati, tvoj brat ali sestra, ki ti kliče danes iz vic in prosi za pomoč, usmili se teh ubogih duš!

Considera, ora, sacrifica — Premišljuj, moli, daruj! Ne zapirajte svojih src pred temi resnicami. Premišljajte o sebi o dušah v vicah, molite za sebe, molite za duše v vicah, darujte za nje sv. maše, da bote vi in one videle obličje nebeškega Očeta v nebesih. Amen.

POSLEDNJA NEDTLJA PO BINKOŠTIH.

Videli bodo Sina človekovega priti na oblakih neba z veliko močjo in veličastvom.

Mat. 24. 30.

Poslednjo nedeljo po binkoštih praznujemo danes. Končujemo staro in stopamo v novo cerkveno leto.

In na to poslednjo nedeljo nas spominja cerkev poslednje reči, ki čaka vsakega človeka: na poslednjo sodbo. "Videli bodo Sina človekovega priti na oblakih neba z veliko

močjo in veličastvom".

Pomenljiv, pretresljiv evangelij zadnje nedelje! Zato premišljajmo danes:

1.—kaj vemo, in

2.—česa ne vemo o poslednji sodbi.

Vemo, da bo ta sodba gotovo. — "Nebo in zemlja bota prešla, moje besede pa ne bodo prešle". Katere besede? Besede, da "bodo videli Sina človekovega priti na oblakih neba z veliko močjo in veličastvom". Z jasnimi, določnimi besedami prerokuje Kristus, da bo poslednja sodba. Kristus je prerokoval o sebi, da bo izdan poganom, da bo bičan, zasmehovan, umorjen, da bo tretji dan vstal od mrtvih. Apostoli niso mogli razumeti, kako bi se moglo vse to zgoditi a izpolnilo se je vse.

Kristus je prerokoval apostolom, da jih bodo preganjali od mesta do mesta, da jih bodo bičali, da celo umorili. "Učenec ni nad učenikom", jim je dejal. Niso razumeli, kako bi se moglo kaj takega prigraditi njim, oznanjevalcem Božje besede; a Kristovo prerokovanje se je izpolnilo.

Kristus je prerokoval, da bo uničen Jeruzalem, da ne bo ostal kamen na kamnu od templja. Nikdo ni verjel, da bi mogla biti ta mogočna stavba, krasni jeruzalemski tempel, uničena. A prišlo je l. 70. po Kr., in Kristusovo prerokovanje se je izpolnilo do pičice.

Kristus je prerokoval, kako bodo preganjali cerkev, a kljub temu da bo stala do konca sveta, "peklenška vrata je ne bodo premagala". Kdo bi bil pričakoval, da se to izpolni? Koliko preganjanj je morala cerkev prestati! Izginili so narodi, izginila cesarstva, a cerkev stoji še vedno!

Tako se je izpolnilo vse, kar je Kristus prerokoval in tako se bo izpolnilo njegovo prerokovanje o poslednji sodbi. Poslednja sodba je toraj gotova!

Vemo, da bomo pri tej sodbi vsi sojeni. Vsi brez izjeme. Tako pravi Kristus sam. "Ko pride Sin člo-

vekov v svojem veličastvu, zbrali se bodo pred njim vsi narodi". Tam bom stal jaz, tam bote stali vi, ki čitate moje besede: "Vsi bomo stali pred sodnim stolom Kristusovim", pravi sv. Pavel. Nikdo mu ne uide, nikdo se mu ne bo mogel skriti.

Vsak bo sojen in — obsojen za nebo ali pa peklo; za večno veselje ali večno trpljenje. Kristus sam je povedal, kako bodo ločeni izvoljeni od pogubljenih: "Pridite blagoslovljeni mojega Očeta", glasila se bo sodba k izvoljenim in "Poberite se od mene, vi prokleti, v večni ogenj", pogubljenim. In ta sodba bo neizpremenljiva; kamor drevo pade tam obleži.

Česa pa ne vemo o sodbi? Ne vemo, kedar bode. "O tem dnevu in o tej uri nikdo ne zna, niti angeli nebeški, ampak samo Oče". Kaj pa sledi iz tega? Sledi to, k čemur nas je Kristus vzpodbujal: "Bodite pripravljeni". "Kaj te to briga", je rekel misijonar ženi, "kedaj bo poslednja sodba? Tako živi, kakor bi imela jutri umreti ali pa danes, pa se ti sodbe ne bo treba bati".

Ne vemo, kako bo sodba za nas izpadla. Bom li stal na desnici ali na levi Gospodovi? Mi bo li dal Gospod večno veselje ali me bo zavrgel v večno trpljenje? Grozno vprašanje, in odgovora na to vprašanje ne vemo. Grozno vprašanje, ker se gre za celo večnost. Ste li že kedaj premislili, kaj je to: večnost? V Monakovem je živel mož, vzor katoličana. Na smrtni postelji je prosil, da bi poklicali k njemu splošno znane misijonarja, da bi se mu za nekaj zahvalil. Prišel je misijonar in bolnik je rekel: Častiti gospod! Za eno besedo sem vam hvaležen, in te nisem nikoli pozabil. In katera je ta beseda?, je vprašal misijonar. In bolnik je rekel: Dolgo ni večno, ali večno je dolgo! — Da, dragi moji! Večno je DOLGO, neskončno dolgo, ne bo imelo konca! Zato pa se spominjajte večnosti! In ker ne vemo, kakšna bo naša sodba, skrbimo za to, da bo dobra! "Pred človekom", pravi sv. Duh,

"je življenje in smrt". V naših tokah imamo oboje: večno blaženost ali pa večno pogubljenje. — Amen.

PRVA ADVENTNA NEDELJA.

Oblecite Gospoda Jezusa Kristusa. Rim, 13, 14.

Začenjamo novo cerkveno leto. Naša dobra mati sv. cerkev stopa pred nas in nas vzpodbuja k novemu, bogoljubnemu življenju, posebno grešnika vabi in opominja, da bi se obrnil k Bogu: "Bratje! Ura je že, da iz spanja vstanemo! Vrzimo od sebe dela teme in oblecimo orožje svetlobe". In ob enem nas spominja na poslednjo sodbo, da bi ne pozabili, da bo treba enkrat odgovor dajati o našem življenju.

Cerkve nas pa ne opominja samo k bogoljubnemu življenju, ona nam daje tudi navodilo, kako pričeti: "Oblecite Gospoda Jezusa Kristusa", pravi. Kaj pomenjajo te besede? Pomenjajo: Živite po vzgledu Gospodovem; živite, kakor bi Kristus v vas živel, da bi mogli z apostolom Pavlom reči: "Živim, ali ne jaz, ampak Kristus živi v meni".

Jezus Kristus — vzor našega življenja! To je predmet današnjega premišljevanja!

"Jaz sem luč sveta", pravi Gospod; "kdor hodi za menoj, ne hodi v temi." Jaz sem pot, resnica in življenje", pravi na drugem mestu. In pri poslednji večerji je rekel apostolom: "Zgled sem vam dal". V čem pa obstoji ta zgled? Kako moramo živeti, da bi posnemali njegov zgled? Dve veliki zapovedi najdemo v Gospodovem življenju, ki ste vodile vse njegove misli, njegove besede, njegova dejanja; zapovedi: "Ljubi Gospoda svojega Boga iz vse svoje misli . . . in bližnjega svojega kakor samega sebe." Te dve zapovedi je Kristus sam izpolnjeval.

1. — Zapoved ljubezni do Boga: O tem ne bo nikdo dvomil. Premis-

limo le, kako je On to ljubezen kazal. Premislite, kako goreče je On molil. Molil po dnevu, molil po noči. Kako rad je hodil v samoto na vrt Getzemani, da bi nemoteno molil; zato je Judež tako dobro vedel, kje ga najde, da ga izda farizejem. Z molitvijo je začel vsako opravilo. Predno je pričel svoje javno delovanje, se je pripravljaj z molitvijo in postom skozi 40 dni v puščavi; molil je, predno je izbral apostole; molil, predno je čudežno nasitil množico 500 v puščavi; molil, predno je vpostavil Presv. Rešnje Telo in ustanovil daritev sv. maše. Z molitvijo je prosil od Boga milosti za sebe: "Oče, ne Moja, ali Tvoja volja naj se zgodi." Z molitvijo je prosil milosti za druge: "Oče, za te prosim, ohrani te, katere si mi izročil." Prosil je za Petra: "Prosil sem za te, da bi tvoja vera ne opešala." Z molitvijo je prosil za svoje sovražnike: "Odpusti jim, ne vedo, kaj delajo." — Dragi moji; ne moremo li tudi mi naše ljubezni do Boga pokazati na podoben način? Kaj nam pa brani, da bi ne molili? Kaj nam brani, da bi z molitvijo ne pričanje naših del, da bi ne molili za se, za druge, da bi se z molitvijo Bogu ne zahvaljevali? Zato pa molimo, molimo goreče in radi, da bi posnemali vzor Kristusov: "Oblecite Gospoda Jezusa Kristusa."

2. — Kristus je v vsem izpolnjeval voljo Božjo. "Tvoja volja naj se zgodi." je bilo pravilo pri vseh njegovih delih. "Tebi, Oče, je vse mogoče; naj odide ta kelih od mene, ali ne moja, ampak Tvoja volja naj se zgodi." Kako krasna molitev! In kar je Oče hotel, to je Sin storil. Hotel je, da je izpil grenki kelih trpljenja, in Kristus je bil pokoren do smrti, do smrti na križu.

Ni li tudi nam mogoče tako izpolnjevati volje Božje? Zakaj bi ne bilo? Zakaj bi morali streči hudiču. Boga pa odbijati od sebe? "Zgodi naj se Tvoja volja," tako molimo! Izpolnimo voljo Božjo tudi takrat, kadar je treba piti grenki kelih trpljenja!

Jezus Kristus je pa izpolnjeval

tudi drugi del zapovedi, namreč ljubezen do bližnjega. Tudi o tem ne bo nikdo dvomil, vsaj o tem nam priča njegova smrt. Poglejmo pa, kako je On to ljubezen kazal v svojem življenju. Vemo: Vsem je dobro želel. Vse je odkritosrčno ljubil, pravične in grešnike, o vseh je le dobro mislil, vsem želel, da bi bili zveličani. Kako bitko je jokal nad zakrknjenci! "Jeruzalem, Jeruzalem," je rekel, "kolikrat sem želel zbrati tvoje sine, kakor zbira kura svoje mladiče pod krila, a ti nisi hotel!" Vsem je dobrote izkazoval. Kamor je prišel, tam je rad pomagal. Nasičeval lačne, ozdravljil bolnike, vzbujal mrtve — povsod sama dela usmiljenja.

Ne moremo tudi mi podobno ravnati? Čudežev res ne moremo de-

lati, toda bližnjemu vedno lahko pomagamo. Tudi mi lahko lačne nasičamo, bolnike obiskujemo, žalostne tolažimo itd. Storimo to, posnemajmo v tem svojega Gospoda, naš vzor! To je nam vsem zgled Gospodov, v vseh rečeh ravnati se po dveh glavnih zapovedih: ljubezni do Boga in do bližnjega!

Bratje! Veste, da je ura že blizu, da bi vstali iz spanja! Mnogo izmed nas jih morda ni živejo po vzgledu Gospodovem, mnogo jih je morda, ki so celo ravnali proti ljubezni do Boga in do bližnjega! Čas je, da vstanete iz spanja, da vržete d sebe dela teme in oblečete orožje svetlobe. Zakaj naše zveličanje je sedaj bližje ko takrat, ko smo vero sprejeli. Amen.

dolžnost bi bila, da bi nam bila še celo odglasovala kako večjo podporo, ker smo delali propagando za njo in ker se borimo za načela, katera so podlaga njenega napredka, ker kolikor bomo bolj katoliški, toliko več članov bode imela. Zato upamo, da pride čas, ko bodo tudi tam pri tej organizaciji spoznali svojo zмотo in bodo popravili to svojo letošnjo zмотo s tem, da nam bodo še finančno priskočili na pomoč. Vsaj bode to samo njih dolžnost, da popravijo storjeno škodo. — Zato jih ne bomo več omenjali. Vendar kaj drugega je pa odgovarjati na napade na našo sveto vero in cerkev. Tu moramo sproti odgovarjati in to še premalo storimo. Mi bi morali vsak napad, vsako opazko takoj spodbiti z nasprotnimi dokazi in pokazati, kako so v zmoti. Mi se ne borimo proti osebam, nam se gre za stvar, za našo sveto vero in našo mater katoliško cerkev. Tu pa ne smemo molčati, ako jo kdo napada. Ne gre se tukaj za nae naročnike, ker ti vidimo, da so pametni dosti in imajo bistri razum. Vendar naš list je najpriljubnejši list tudi naših nasprotnikov. Ko bi vedeli, kako se stepo zanj in kako ga iščejo po hišah, da ga prebero. Zato nikdar naši naročniki ne smejo pozabiti, da imamo mi dvojne naročnike. — naročnike, ki ga naročijo in plačajo in naročnike, ki ga love. Vidite, tem našim naročnikom sovražnikom moramo tudi podati vedno kaj hrane. Ti so jo pravzaprav še bolj potrebni, kakor pa naši naročniki. Zato morajo naročniki vedno vsak naš članek presoditi z dveh strani: s stališča naših naročnikov in s stališča naših sovražnikov. Obojim moramo ustreči. Zato je pa naš list tako utrjen med narodom, ker se nam je posrečilo vzbuditi zanimanje zanj tudi med našimi nasprotniki. Razložek med enimi in drugimi našimi čitateљи je samo ta, da ga eni čitajo in se vesele, drugi ga čitajo, se pa ieze. Koristiti moramo obojim. Zdravi. — Urednik.

DOPISI.

Brooklyn, N. Y. — Ker nam tako lepe slike podajate v listu "Ave Maria" je moja želja in želja mnogih, da bi v listu tudi primerno razložili življenje tega svetnika, da bi vedeli, kaj je njegov pomen. — Toda čudimo se, kako zmorete toliko in tako lepih slik, ko vendar vsi vemo, kako drage morajo biti te slike. Zato jaz mislim, da bi bilo dobro, ko bi Vam naročniki pomagali pri tem. Kaj ko bi se bogatejši hoteli nekoliko zganiti in bi za vsako številko kdo kupil to sliko in bi ta slika potem nosila njegovo ime? — Res, "Ave Maria" je jako lep list, tako da ga mora biti vesel vsakdo. Zato Vam jaz pri svoji revščini dam \$1.00 v ta namen. — Potem bi Vas pa tudi rada prosila, da nič več v Ave Maria ne pišete o onih, ki nas napadajo. Kaj nam pa morejo? Res, korajža je njihova. — toda moč je naša! Kaj bode korajža sama brez moči? Mi Slovenci smo že toliko zavedni, da se ne bomo dali kar tako pohrustati nikomur! — Sporočam tudi, da je bil tukaj sprejem novega našega gospoda župnika Rev. Kornelija Petriča OFM. Sprejem je bil res lep

in krasen. Upamo, da bo sedaj v Brooklynu vse boljše!

S pozdravom Mrs. K. Šnelar.

Odgovor urednika: — Hvala Vam, Mrs. Šnelar, za lepo misel, da bi bogatejši hoteli za list "Ave Maria" za naslovno sliko plačati. Prav radi bi natisnili ime darovalca, da bi bil to njegov spomin. Seveda to je na naročnikih ležeče. Veliko lepih misli se rodi med našimi naročniki, kar kaže kako veliko je navdušenje za naš list. Ako toraj hočejo, mi nimamo nič proti temu predlogu. Hvaležni bomo. Bomo pač zopet mogli narediti kakšen korak naprej za zboljšanje lista. —

Glede Vaše prošnje, da bi ne pisali več o naših napadalcih odgovarjamo. Da, tudi nam že preseda pisati o tem. Vendar do sedaj smo morali, ker smo hoteli našim nasprotnikom pokazati ne z našimi besedami temveč z dopisi in spisi naših naročnikov samih, kako so se zmotili, da smo jim pokazali, kako je narod za nami in da so oni samo žalba v potoku, naj se toraj ne napihujejo, da ne bodo počili. Žalostno je bilo res, da smo se morali braniti pred kat. duhovnikom in pred katoliško organizacijo, katere sveta

IZ KATOLIŠKEGA SVETA.

Franciscans and Protestant Revolution in England, se imenuje knjiga, ki je izšla te dni v uredništvu Franciscan Herold — a v Chicago, Ill. — V tej knjigi podaja pisatelj zgodovino angleške verske revolucije in delo in žrtve, katere je prinesel frančiškanski red za ohranjenje svete katoliške vere med Angležji. To knjigo jako toplo priporočamo vsem, ki so zmožni angleščine. Pisana je jako poljudno in jako mikavno, tako da ne more človek nehati, ko jo začne čitati. V tej knjigi je tudi marsikaj pojasnjeneja, kar nam je bilo nejasnega iz te žalostne dobe.

Franciscan Herold je ime krasnemu katoliškemu mesečniku, katerega izdajajo naši sobratje v Chicago, Ill. Stane \$2.00 na leto. Mesečnik prinaša lepe povesti in zanimive članke. Kako mora biti to gotovo izvrsten list, kaže dejstvo, da ima nad 150,000 naročnikov. Naroče se pri nas.

Glories of the Franciscan Order je ime knjižici, katero prav toplo priporočamo vsem, ki znajo angleški. Kdor hoče kaj več izvedeti, kaj je vse frančiškanski red storil za sveto cerkev in za blagor bližnjega, tu najde v kratkem poročajo. Jako zanimiva brošurica.

Rev. Anzelm Murn O. F. M., slovenski župnik iz So. Bethlehem, Pa., se je vrnil iz stare domovine nazaj na svoje mesto.

Rev. Hugo Bren O. F. M., doktor bogoslovja in profesor domačega seme-nišča v Ljubljani, je odpotoval v Ameriko, v Chicago, kamor prihaja na pomoč pri župniji svetega Stefana in pri listih, katere izdaja Tiskarna slovenskih frančeskanov. S tem gospodom doktorjem bo naše podjetje pridobilo zopet novo krepko moč, ki bo pomagala tudi list "Ave Maria" spopolnjevati in zboljševati. Veselimo se prihoda ljubega sobrata.

Rev. John Plaznik je začasno sprejel zopet nazaj slovensko župnijo Sv. Jurija v So. Chicago. Naš navdušeni in goreči gospod sotrudnik sicer nerad gre nazaj v So. Chicago, vendar na prošnjo mil. gospoda nadškofa se žrtvuje za svoj narod. Sedanja služba v lepem raju v Des Plains ga je pokrepila na zdravju, da se čuti dovolj močnega sedaj za težko delo v So. Chicago. So. Chicaški farani so se ga zveselili. Bog blagoslovi blagega gospoda v novem njegovem delokrogu!

Rev. Luke Teržič, hrvatski župnik iz So. Chicago, Ill., se je povrnil iz stare domovine vesel in zdrav na svoje mesto.

Cerkveni éajr župnije sv. Vida v Clevelandu, O., se je jako dobro dokončal. Finančni uspeh je jako povoljen.

NAŠ STRIČEK.

North Chicago, Ill. — Dragi striček: Jaz sem učenka družega razreda in hodim v šolo Matere božje. Moji sestri je ime Vn. Sr. M. Josephine in vam želim veliko spisov in prav rada berem Ave Maria, mi pentamo šolo in faruž in cerkev in tudi znotraj cerkev in vas povabimo, da boste tudi vi prišli pogledat našo cerkev.

Z Bogom striček Vaša

Stefanija Setničar.

North Chicago, Ill. — Jaz sem učenka v četrtem razredu. In jaz hodim v Matere božje šolo v Waukegan, Ill. To je prvokrat jaz Vam pišem in jaz bom moj prvi obhajil naredila. Naši sestri je ime Ven. Sr. M. Winifred. Mi smo začeli šolo v septembru 17. 1920. Jaz rada hodim v šolo. Jaz vsaki dan berem Ave Maria. Mi pentamo cerkev, šolo in faruž in mi slikamo našo cerkev in vas povabimo, da boste prišli gledat našo cerkev. Z Bogom striček.

Elizabet Pustavrh.

Fredonia, Kans. — Dragi striček: — V "Ave Maria" sem videla, da vprašujete, kako smo se imeli v počitnicah. Mi živimo na farmi 9 milj od katoliške cerkve ne gremo vsako nedelo k maši in katekizmu vsak mesec grem k sv. obhajilu včasih dvakrat. Takele se so bile moje nedelje v počitnicah, v delavnikih sem delala vsako vrstne dela julija meseca smo trava kosili trave imamo 30 akre pa sem vse sama pograbila s konji je bilo dosti "fun" večkrat imamo konja imamo lepega pony. Vse lepo pozdravim. Age 12, grade 6.

Ana Bambich.

Draga Anica, ti si bila pa res pridna, da si toliko pograbila in tako lepo pomagala starišem. Le pridna bodi. Da boš pa še bolj pridna sem ti pa poslal mal darček.

Tvoj striček.

Fredonia, Kans. — Dear Friends: — Hello boys and girls, how are you this time? I am alright, I live on a large farm nine miles from town. We go to Church every Sunday if the weather permits and go to Holy Communion once a month. We have a Ford Car which we drive twice a week. We raised a good crop of corn, oats, haffir and watermelons this year. We are having lot of rain now. It is raining again to day. I will close for this time. Respectfully yours

Anton Bambich.

Dragi Tony: Kaj ne, da se boš malo potrudil in tudi kaj po slovensko napisal. Če prav ne bode ravno vse tako first class. ar napiši kakor znaš.

Tvoj striček.

Richwood, W. Va. — Dragi striček: Nai preji vaš ljubezno pozdravim. Nadalje vam dam znati kako sam ja ba-

vila po izpitu ja i 7 družih učenk. Išle smo 14 dana svaki dan k sveti misi i svake nedelje k sveti izpovedi i svaki dan k sveti pričesti i nabavile jesmo svaka ponešto novaca in jesmo kupile eno žensko dijete za \$6.00 ime joj je "Cecilid Agnes". Onda nadalje idem ja vsaki petak k sveti izpovedi i sv. pričesti svaku 3 nedelju u mesecu school and Mission Club i ktomu idem še za kakoga grešnika k sv. pričesti. U školu nisem išla, ker je naš velika družina i svi mali te sam pomagala doma. Sad ču iči drugi tjedan samo pol dana imam sestru ki je išla do sad vsaki dan a sada smo se dogovorili da ćemo svaka pol dana iči. Za ovo ljeto moja sestra je u III. razred. učil se ljepo ja sam 6 razred in mi je žal što sam ostala doma, bi se pa rada naučila hrvatski čitat i pisat. Imam početnicu.

Sada Vaš najlepše pozdravim.

Josephine Paulin.

Cleveland, O. — Dragi striček: Povem Vam, kako smo se dobro sponesli 11 večerov smo prav, pridno delali jast in mama, smo hodili od 7. do 11. večer na fair. Ludi je bilo tolko da se je vse trlo prav dosti smo dobili pa niso še Father Ponikvar sesteli bom že pisala še koliko smo dobili. Ta mesec je pri kraji smo hodili skoraj vsak večer v cerkev molit rožni venec kakor Ave Maria piše. Tako sem vesela vsakega lista. Samo Edinost me pride tako redno pa pravijo ata bo še prišel ko ga tako težko čakamo. Zdaj Vam na sporočam od naše rajne moje sestrice Marv, je umrla pred 3 leti bila je učenka 6 razreda v enem mescu je sprejela slovesno obhajilo, bila v Marijino družbo sprejeta in umrla. Tudi je bil list Mali Ave Maria njen največje veselje. Zato prosim spomnite se v molitvah mi je vedno v spominu.

Good by, yours truly

Miss Christine Zakrajšek.

Bridgeport, Ohio. — Dragi striček: Jas ne znam še prov pisat po slovensko. Jaz sem stara 10 let in sem v 5 razredu in hodim v St. Josephs School. Moj sešter je ime Sister Anna Patricia. — Jaz bi rada prišla na Vaš korner enkrat in sedaj pa vas pozdravljam.

Z Bogom striček.

Maria Smrekar.

Collinwood, O. — Dragi striček: — Jaz Vam pišem kako sem se imela med počitnicami. Naj večkrat sem delala ročna dela. Ko sem se naveličala sem vzela Ave Maria in brala kake povesti. V sobotah sem pomagala v hiši. Tri tedne pred začetkom šole sem šla v Cleveland, kjer sem bila za en teden. Tam sem pazila na otroke. Tako so pretekli dva meseca. Sedaj sem v šoli, ker se vsaki dan kaj novega zgodi. — Vas pozdravljam

Mary Princ, učenka 7. razreda.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

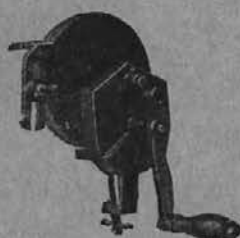
A. M. KAPSA

Slovencom priporočam svojo trgovino z železnino.

Pošteno blago — zmerne cene

21 00-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila yzdrzujejo
zdravje v družinah.

**Držite ta liniment
pri roki.**

Kadar trpite na revmatizmu, lumbagi, solatci, neuralgiji, bolečih mišicah, otrpljenih členih, krčih in drugih zunanjih bolečinah, rabite samo

**Severa's
Gothardol**

(preje Severovo Gothardsko olje) na mestu, kjer je bolečina, in ste lahko prepričani, da vam bo kmalu odleglo. Ta zanesljivi domači liniment je bil rabljen skozi štiri-deset let z največjim in zadovoljivim uspehom za odvrnitev lokalnih bolečin in odstranjenja oteklin. Naproday v vseh lekarnah. V dveh merah, 30c in 60c.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbi-ro nabožnih knjig v vseh je-zikih, vseh cerkvenih potreb-ščin, kipov, podob, svetinjc i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slovenskim društvom ri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, Ncy York
Telefon, 5985 Barclay.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

"KATOL. ČASOPISJE."

KOLEDARJE

CENJENIM ROJAKOM širom Amerike naznanjam, da imam v zalogi 8 tisoč velikih stenskih "KOLEDARJEV" za leto 1921, kateri bodo zelo pri-merni in pravi okrasek za vsako hišo in družino, kakor tudi za poslati v sta-ro domovino.

Ko sem se nahajal doma v domovini, sem videl v mnogih krajih moje ko-ledarje od lanske pošiljatve. Doma nimajo koledarjev in ako jim pošljete veli-ki stenski koledar, jim s tem naredite veliko veselje. —

Letošnji koledarji so eni izmed najboljših, kar sem jih še kdaj imel. Pri tem da so 20 x 28 inčev (palcev) veliki, so iz finega papirja, in imajo še po-sebej dnevna vremenska poročila, in z besedami označene dneve državnih praznikov in drugih zgodovinsko-važnih dnevv Združenih Držav. Na kole-darju je tudi slika starca in starke s pesmico v slovenskem in angleškem je-ziku, ki je primerna vsebina in olepšava koledarjem. — Za 25centov komad pošljem s poštnino vred, bodisi v Ameriko, ali v staro domovino.

Pošljite takoj po uzorce in naročite si koledarje o pravem času za v sta-ro domovino. Denar pošljite vselej na

Anton Grdina

1053 E. 62nd St.,

Cleveland, O.

S slabim želodcem ni uspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani dobre veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec." In prav ima. Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življenju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne more imeti nikdar popolnega vspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERISKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin, korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpravi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo, vrne slast in ojači živce in celi sistem. Za zaprtje, neprebavo, glavobol, omotico, nervoznost, pomanjkanje energije, splošno omemoglost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega sistema.

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstno zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila. Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se iskopal, boš začuden čutil blagodejen upliv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo uporabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtin i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill